

L'èsser humà: un misteri?

Una visió enigmàtica del nostre interior

Alumna: Maria Montserrat
Román Sastre
Curs: 2n A BAT
Tutor: Francisco Román
Institut "Julio Antonio"
Móra d'Ebre
Curs 2013/14

“El cos humà és el carruatge; el jo, l'home que el condueix; el pensament són les regnes, i els sentiments els cavalls. ”

Plató (427 a.C.-347 a.C.)

ÍNDEX:

1. Presentació:	
1.1. Introducció.....	4
1.2. Metodologia i plantejament de les hipòtesis.....	6
1.3. Concepte bàsic.....	8
2. Què som? Qui som?.....	10
3. Com som?.....	19
3.1. L'existència.....	20
3.2. L'infinit.....	31
3.3. L'ànima.....	36
3.4. Parlar amb un mateix.....	49
3.4.1. El subconscient i el món dels somnis.....	52
3.4.2. L'ànim i el desànim.....	55
3.5. L'ètica de la felicitat.....	57
4. Per què som així?.....	62
5. Què en diu sobre això la/l'.....	64
a) Filosofia	
b) Psicologia i psicopedagogia	
c) Sociologia	
d) Parapsicologia i ciències esotèriques	
e) Astrologia	
f) Religió catòlica	

g) Teologia	
h) Ciència	
i) Literatura	
j) Mitologia grecolatina	
k) Història	
l) Antropologia	
6. Resposta a les hipòtesis.....	69
7. Conclusions i agraïments.....	71
8. Bibliografia i webgrafia.....	73
9. Annexos:	
9.1. Model enquesta a joves.....	76
9.2. Anàlisi i resultats de les enquestes.....	77
9.3. Entrevistes a especialistes en el tema.....	88

1. PRESENTACIÓ:

1.1. Introducció:

Tots moltes vegades ens hem preguntat el *perquè* de moltes coses. Un dels principals dubtes de la humanitat en general és l'existència pròpia, el lloc d'on venim i també, el nostre interior. Molts són escèptics a l'hora de parlar sobre la psicologia interna d'una persona i sobre l'existència d'algunes "ajudes" que tenim els humans a l'hora de viure com poden ser l'ànima o el subconscient. Quan em refereixo a *ajudes* ho faig perquè sense tindre tot això la nostra vida no seria tan misteriosa i a conseqüència d'això interessant com és a hores d'ara i sempre ha sigut. A mi, particularment, sempre m'han sobtat aquests fets tan misteriosos que tenim al dia a dia cadascú de nosaltres, perquè, si ens ho parem a pensar ens adonem que tot el que ens envolta és un enigma i una intriga. Des de petita que sento parlar sobre fets que no són considerats normals ni rutinaris, és a dir, fets inexplicables, inexistents o paranormals. Molts pensem que preguntar el perquè de moltes coses inexplicables és cosa de nens petits. Però perquè ho diem això? No tenim tots dret a saber qui som i com som realment? O millor dit, tots ens hauríem de preguntar el perquè de nosaltres mateixos i saber-ho resoldre. Jo, m'he proposat el repte. Seguiré els meus sentits, perseguiré les meves metes, investigaré i no m'aturaré fins que ho aconseguixi. Existeix la creença que el sexe femení compta amb un "sisè sentit" i doncs, per què no aprofitar-lo i utilitzar-lo? Basaré aquesta investigació en un anàlisi profund de l'interior de l'èsser humà parlant de tot allò que és invisible, abstracte i anòmal de cadascú.

Dins d'aquesta investigació comptaré amb diferents professionals dins d'aquest àmbit que donaran el seu punt de vista en cadascun dels dubtes que sorgeixen de la nostra ment sobre els nostres orígens, les nostres vivències i els nostres misteris. També analitzaré les diferents formes d'explicar aquests misteris segons diferents tipus de ciències per tractar les matèries. Per tant, es veurà una explicació de la nostra psicologia interna causada per fets externs o també per d'altres invisibles, i que es pot definir com el que analitza la ciència psicosomàtica i la parapsicologia. Igualment, tractaré sobre més temes sobre l'èsser humà des d'una vessant

filosòfica, psicològica i antropològica. Aquesta investigació donarà lloc a diferents opinions, crítiques i subjeccions ja que tracta sobre una temàtica que presenta molta subjectivitat. No es pot dir que aquesta temàtica tan sols es pugui explicar d'una forma, és més, es basa en una dedicació personal, interès i lògica i sentit comú molt amplis i intensos. Per això, cal trobar en aquest treball una ajuda personal per comprendre millor el nostre dia a dia i poder-lo comparar amb la opinió de cadascú i trobar trets comuns i diferents. I amb tot això poder-se fer una imatge més ampla del que ens envolta i del que constem cadascú de nosaltres.

Per què no som sempre feliços si la felicitat és el millor bé del que constem? Per què vivim si sabem que algun dia morirem? Per què sabem que una certa conducta és l'anomenada bona? Com dominem aquesta conducta? Per què pensem? Per què som com som? Tot això són alguns dels dubtes que intentaré resoldre al llarg d'aquesta investigació, però si de veritat es vol entendre caldrà la col·laboració pròpia, una ment oberta a noves emocions i nous pensaments i una gran imaginació i fascinació. Perquè el món intern existeix. Sí, dins nostre. No el veiem ni el toquem, però ens domina. Si no fos per això, com ens podem explicar les aparicions dels morts o els esperits vivents? Bé, tot plegat tots els misteris relacionats amb l'èsser humà mort o vivent estaran resolts aquí dins. I, per tant, cal saber tots aquests misteris per comprendre'ns millor a nosaltres mateixos i al sí de la nostra existència.

1.2 Metodologia i plantejament de les hipòtesis:

Voldria presentar aquest treball com un complement per la vida diària que se'ns presenta com un obstacle més per arribar a les nostres metes i el nostre destí que ja està escrit. Com es diu al títol del treball, durant aquesta investigació voldria poder arribar a respondre si l'èsser humà és un misteri o no ho és. Aquesta temàtica es pot dividir en diferents ideologies ja que pot ser molt subjectiva, però cal entendre cada concepte i tindre una ment oberta per comprendre la realitat que està plena de problemes i dubtes.

La hipòtesis principal en la que es basa aquest treball és en el fet si es pot descriure a qualsevol humà com un misteri filosòficament i psicològicament parlant. Però tot no s'acaba aquí, tot començament té un final i tota investigació arriba a una conclusió, però ha de ser una conclusió completa, clara i concisa. . Som una ciència exacta i perfecta o som una matèria que no es pot arribar a conèixer mai plenament? Com estem formats realment? Per què estem aquí? Podem canviar parlant en qualsevol dels àmbits? De què està compost el nostre interior? Tots nosaltres som un misteri podem pensar molts, i en canvi d'altres podem pensar que el nostre coneixement es clar i complet. I llavors, qui té raó? Com podem corroborar les nostres respostes i els nostres dubtes?

A la fi del treball es podrà comprovar si les hipòtesis s'afirmen o es neguen i també s'arribarà a un punt on s'extraurà la màxima informació de cadascuna d'elles. Per tant, cal primer passar per una sèrie de proves i investigacions que ens ajudaran a verificar o falsar la hipòtesi base de la investigació. Es parlarà sobre els nostres orígens, els mites i creences de diferents ideologies, el nostre subconscient, l'existència d'una ànima humana, el perquè dels sentiments, com són les emocions... I tot això es veurà des de diferents vessants amb exemples pràctics, imatges, gràfics, enquestes, entrevistes a professionals en el tema, amb extraccions de llibres sobre el tema, etc. Per realitzar la investigació em podré recolzar amb les opinions i les creences de cèlebres autors, escriptors, filòsofs, psicòlegs, antropòlegs, sociòlegs, especialistes amb ciències esotèriques... Així, per tant la realització d'aquesta investigació estarà portada a terme amb un gran ànim, moltes ganes d'arribar al fons de molts enigmes que tenen pistes

L'èsser humà: un misteri? Una visió enigmàtica del nostre interior...

Maria Montserrat Román Sastre

per arribar a resoldre'ls i molt esforç. Aquestes pistes s'han de trobar amb uns ulls que no tan sols mirin l'objectivitat i la realitat; seran necessaris uns ulls que mirin l'irracional i l'incomprensible per fer-lo comprensible i perquè tots ho puguin entendre i puguin identificar-s'hi. I només dir, que trobades aquestes pistes, la intuïció i la recerca faran la resta.

1.3 Concepte bàsic:

“L'estudiant li preguntà al mestre:

- *Totes les meravelles de la natura, els arbres, les muntanyes, la terra, ¿d'on procedeixen?*

El mestre li respongué:

-D'on ve la teva pregunta?”

Maezu Roshi: “L'origen”

Pensem per un moment:

Un segon. Un minut. Una hora. Un dia. Una setmana. Un mes. Un any. Un segle.

Des de tots els temps, ara i sempre tots ens hem fet les mateixes preguntes. De fet, sembla que no haguem evolucionat respecte això. No disposem dels suficients recursos per poder resoldre tots els nostres dubtes. Però, en un futur els aconseguirem? Tots els canvis depenen de nosaltres i la possibilitat de respondre als fets on no arriba la nostra ment també.

L'èsser humà disposa d'una intel·ligència inigualable. I això per què? No serà pas un misteri. O sí?

Les diferents ciències que es dediquen a estudiar-lo han proposat diferents definicions al que nosaltres anomenem ésser humà: un ésser còsmic, un ésser social i històric, una energia interna, un ésser simbòlic, una estructura perfectament ordenada, una simple realitat sense explicació... I llavors quina és la vertadera resposta? Totes són vàlides? Per què no podem arribar a un acord i una resposta única i definitiva?

Al llarg del temps ens han fet creure coses, idees i pensaments que no són reals. Per què no utilitzem la nostra raó? Que potser no en tenim? O no la sabem utilitzar?

Tots volem saber qui som realment i que fem. Com som i per què som així i no d'una altra manera. Però aquesta veritat que vivim com sabem que és la vertadera? I si tan sols som un objecte de la nostra imaginació i no de la nostra consciència? I si ens sentim atrapats dins d'un món on res té sentit? I si, al contrari, tot està ordenat i segueix una estructura lògica sense pèrdua?

Si tot el nostre món està ple de dubtes, preguntes i fets inexplicables per què no ens cansem de la nostra recerca de la veritat? La resposta és que la curiositat mou el món, i d'aquesta manera ens desenvolupem, canviem, prosperem i millorem la nostra vida i la de la humanitat.

Potser la intenció amb la que ens vam crear va ser aquesta: mai arribar al final de les nostres qüestions. L'èsser humà es un ésser que es fa preguntes contínuament. Això ens caracteritza. I, de fet, també tenim la capacitat de poder-les respondre. L'únic que ens falta a tots ens més esperança i confiança en nosaltres mateixos.

Per això aquest treball girarà entorn el concepte bàsic del mateix ésser humà, nosaltres en la nostra pura naturalesa, dins d'un jo nostre ple i complert. I tots els conceptes abstractes, misteriosos i enigmàtics que formen part del nostre jo extern i intern hi tindran cabuda dins el mateix.

Els diferents tipus de ciències ens formaran un punt de recolzament dins la nostra recerca que ens endinsarà dins un món desconegut i intrigant. Cada fil serà important i cada conquesta d'informació també. Totes les pistes seran poques. Nosaltres tenim el suficient intel·lectual per conèixer-nos. Si no fem de la nostra part, no aconseguirem el nostre objectiu.

Jo em comprometo a cercar fins arribar al final i després continuar amb la meua part. I totes les ajudes seran poques. La recerca no ha fet més que començar.

2. QUÈ SOM? QUI SOM?

El «jo» de cadascú és un element sempre present en el nostre viure. Sóc jo el que en cada moment veu, escolta, sent, estima, gaudeix o pateix. Les coses, les persones, els esdeveniments, les circumstàncies, van canviant unes vegades ràpidament, d'un dia a un altre, d'un moment a un altre, altres romanen més temps, encara que sempre acaben esvaint. En aquesta situació de canvi constant, que anomenem la nostra vida, només roman relativament

el meu jo fix, i dic relativament fix perquè no puc deixar d'advertir meu propi canvi.

Però si en lloc de mirar cap a fora em qüestiono a mi mateix i em pregunto: «De quina manera sóc jo mateix» m'adono que el meu «ser jo» és el més obvi i que el món que conec, el meu món, està construït des d'ell, «jo sóc per a mi el donat», és a dir m'he rebut. Hi va haver un temps en què jo no era i en el principi de la meva existència essencial no hi ha una decisió meva de ser, sinó que hi va haver una iniciativa d'algú que m'ha donat a mi. L'acte pel qual vaig ser engendrat, amorós o casual, no és suficient per donar raó del meu existir, del meu ésser aquesta persona concreta, que esdevé en el temps però tracta de conservar el seu propi ésser. No puc ser un altre, he de ser jo i he de voler ser el que sóc, assumir el bo i el dolent que hi ha en mi. La meva tasca és romandre en l'ésser i des de la veritat, arribar a ser de millor manera.

Acceptar el meu jo, com donat, com rebut, és reconèixer els propis límits, però no desaprofitar totes i cadascuna de les qualitats rebudes. Molta gent malgasta la seva vida volent ser un altre del que és. Altres intenten explicar la seva vida com a mer esdevenir de la naturalesa o de la biologia, igualant-se als altres éssers vius, encara que només l'home, radicalment diferent a l'animal, pot qüestionar-se a si mateix i tenir consciència de la seva mort.

La nostra existència ha sigut objectiu de resposta de moltes ciències, molts estudis i moltes subjeccions personals.

La història d'aquesta recerca té els seus orígens amb els mateixos filòsofs grecs, aquells que des de temps inaccessibles van voler ficar el seu gra de sorra amb la seva ajuda a la humanitat, intentant descobrir l'inexplicable. De fet, els dubtes al llarg de la història no han fet més que créixer i han esdevingut unes qüestions a nivell universal on tothom vol donar el seu propi vist i plau.

Avui dia qui més es qüestiona aquesta mena de dubtes són els adolescents, ja que l'adolescència és una etapa de transició, de canvis, d'interès propi, de noves experiències, d'una recerca personal individual, i sobretot, de reflexió i pensament en els dubtes que hi ha pel voltant d'un mateix.

Gran part de la societat identifica el fet de qüestionar-se sobre un mateix és cosa d'infants i de nens petits. Si reflexionem i pensem com cal, veuríem que podem aprendre molt sobre l'actitud de viure dels infants. Ells saben somriure, gaudir de cada moment, preguntar sense cap tipus de vergonya, i donar al món el seu tros d'alegria i optimisme. L'habilitat de poder-se fer preguntes a un mateix no la té qualsevol ésser viu. Tan sols l'èsser humà compta amb aquesta qualitat i l'ha de saber aprofitar. Per tant, és incorrecte dir que fer preguntes de "per què?" és cosa de petits, perquè si ho pensem bé: qui diu que tots nosaltres no siguem els petits? No som qui formem una petita part dins del tot del món, l'univers i l'existència?

Al llarg dels anys que ens hem anat qüestionant els mateixos misteris dels quals estem originats, els experts han tingut la tendència d'agafar com a punt de referència les reflexions d'un gran filòsof del seu temps que va aclarir molts dubtes existencials que fins aleshores eren desconeguts per gran part de la humanitat. Aquest filòsof amb tant renom fou anomenat Sant Agustí, qui sobretot defensava l'existència d'un Déu creador.

També moltes altres persones han intentat donar la seva opinió respecte als nostres pensaments, el nostre propi ésser, el nostre jo interior i el nostre "qui sóc" real i complet.

Una persona que no es dedica a pensar racionalment i profundament pot dir que tots nosaltres venim del no res i anem al no res, i que cadascú de nosaltres som homes i dones de diferents edats que vivim per morir. Això no és cap resposta convincent en cap dels casos. La ciència ha intentat anar més enllà cap al nostre origen amb la "teoria del big-bang" i la teoria que molts diuen que som "pols d'estels". Per un altre costat, molts filòsofs, psicòlegs i experts en medicina general o alternativa han intentat donar la seva opinió amb una altra cara. No es pot dir que una resposta sigui correcta o incorrecta. Les dues opcions són possibles hipòtesis o alternatives que les podem combinar i formar la nostra pròpia definició del nostre ésser segons el nostre parer.

Moltes de les persones que han investigat sobre aquests temes, han pogut desenvolupar unes respostes coherents i interessants de seguir en quant al seu rastre i el seu estil de comprendre'ns a nosaltres mateixos. Aquestes persones ens han deixat unes conclusions que moltes d'elles han passat a la història fins als nostres dies.

EL CAS DEL DR. AGOSIN:

El Dr Tomàs Agosin era un psiquiatre al Departament de Psiquiatria de la Facultat de Medicina de Nova York, i membre fundador de Cafh a Nova York. El Dr Agosin va morir el 1991.

Entre els papers del Dr Agosin després de la seva mort hi havia diversos assajos per a exercicis i introduccions per a aquests exercicis. Aquests es van presentar als membres de Cafh i al públic en general que va venir a participar a la recerca d'enriquiment espiritual.

"Qui sóc jo?" És probablement la pregunta més desconcertant, profunda, difícil, emocionant i interessant que ens podem fer.

És desconcertant perquè al llarg de totes les respostes i les definicions que ens donem de nosaltres mateixos sempre acabem insatisfets. Sempre hi ha alguna cosa més. Després de qualsevol resposta a què podem arribar tornem a un: "però no és realment així". "Qui sóc jo?" Sembla una pregunta simple, potser la més simple, i no obstant això ens deixa desconcertats i confosos.

És profunda perquè des que vam rebre el do de la consciència, del sentit del jo, és del major interès per a nosaltres. Des de l'origen de pensar en l'èsser humà ens hem fet aquesta pregunta i ha estat motiu de les nostres reflexions. Què pot ser més important que entendre la naturalesa de l'èsser? Res té major profunditat que la pregunta de qui és aquest "jo mateix", la consciència que habita aquest cos i que viu en aquesta hora de la història.

"Qui sóc jo?" És la pregunta més difícil perquè té milers de respostes, i més. Només fer la pregunta ens porta inquietud i ansietat. Sentim que és una pregunta rellevant però alguna cosa en nosaltres rebutja pensar-la i es vol distanciar de la resposta que de totes maneres anhelem. És una cosa tan bàsica que incomoda no tenir una resposta preparada i clara. Però qualsevol explicació precipitada ens deixa insatisfets.

Quan ens aturem a pensar més profundament ens adonem de quina complexa i intrigant és la qüestió i apareix més vasta i esmunyedissa. Moltes persones s'espanten de la pregunta i la deixen de banda perquè "és una preocupació massa abstracta" per gastar temps en ella. O es pot sostenir que és un assumpte per filòsofs, o que no té rellevància en la meua vida quotidiana. Però com pot no estar! Si és tan bàsica i essencial, encara que sigui difícil, exigeixi atenció, temps i fins tingui un halo d'aventura a l'encarar-la.

Començar a preguntar aquesta simplíssima qüestió, "Qui sóc jo?" Porta entusiasme i emoció perquè obre un vast camp d'exploració davant nostre. Vol dir que és una porta cap a la nostra vida interior. Quan preguntem seriosament, en la intimitat del nostre ésser, amb honestat total i objectiva, nus davant de nosaltres mateixos, comencem a descobrir molt sobre qui som. Amb què ens identifiquem? D'on venim? Quines limitacions ens auto-imposem? Quins són els nostres prejudicis? Quines són les definicions que fem de nosaltres mateixos? Com ens veiem a nosaltres mateixos? És sorprenent-de vegades dolorós, de vegades estimulants-arribar a conèixer-nos en profunditat.

Però no és només entusiasme el que trobem en el camí cap a les respostes d'aquesta pregunta. Hi ha també fascinació perquè s'obre un immens camp davant els nostres ulls: el camp de la consciència interior. Tenim un coneixement subliminal d'aquest aspecte de la nostra vida interior però amb prou feines ens relacionem. I a mesura que un comprèn més i més apareix amb més claredat que la resposta no té límits i que descobrim nous horitzons de la nostra realitat. Fascinació i meravella són les úniques paraules que descriuen aquest procés. No hi ha realment una resposta clara o simple a la pregunta. Aquest assumpte de "Qui sóc jo?" És més aviat una eina per explorar la pròpia vida interior, i no una pregunta. Es pot usar com una finestra (o un microscopi) per mirar-nos a nosaltres mateixos i explorar la naturalesa del nostre ésser.

Podem acostar-nos a la pregunta de manera sistemàtica:

- Jo sóc un cos. Tots tenim un cos i aquest aspecte del nostre ésser és el que més òbviament es veu. El nostre cos té un varietat de característiques: certes forces, certes debilitats. Necessitem adonar-nos de les seves diferents aspectes i mantenir-lo sa. No obstant això també és obvi que som alguna cosa més que el nostre cos perquè si se li remou una part (per exemple, una extremitat), igual seguim sent nosaltres mateixos; encara queda un "Jo". Jo sóc un cos, però hi ha alguna cosa més
- Jo sóc una persona que reacciona emocionalment. Necessitem conèixer les nostres respostes emocionals, els nostres estats d'ànim, què és el que els causa. Necessitem arribar a ser objectius amb les nostres emocions, observar com reaccionem. Jo sóc les meves emocions, però hi ha alguna cosa més
- Jo tinc un ésser històric. Vivim en un temps particular de la història. El món era molt diferent abans i va canviar completament en el futur. Vivim en un moment com a part d'un continuum històric. Estem molt determinats per aquesta hora de la història, però hi ha alguna cosa més
- Jo sóc una cultura. Tots estem submergits en una cultura. Però hi ha més
- Jo sóc part d'una nació. La identitat nacional és una identificació molt forta. Ens identifiquem amb la història, el poble, els costums. Hi ha símbols que ens vinculen a la nació incrementant la nostra connexió emocional: "Sóc Americà", "Japonès", "Xinès", "Francès", "Xilè"-identificacions forts. Però hi ha alguna cosa més

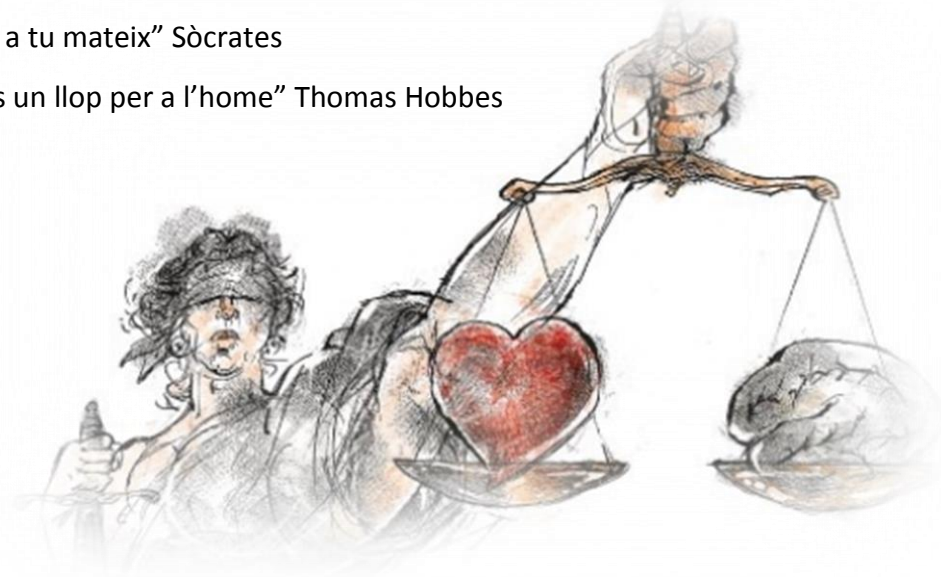
- Jo sóc part d'una família. La família de la qual venim, la família que somiem, la família que creem. Recordar que arrelat està el nostre nom en la nostra consciència, i que gran part de nosaltres és. Però hi ha alguna cosa més
- Jo sóc el resultat de la meva educació. Però també
- Jo sóc el conjunt dels meus pensaments. Però també
- Jo sóc el conjunt dels meus defectes. Però a més
- Jo sóc les meves rutines. Tots tenim una rutina que fa part de nosaltres. La nostra connexió habitual amb ella ens fa difícil canviar-la. És part de nosaltres. Però hi ha alguna cosa més
- Jo sóc un obrer. Una persona que fa un treball. Aquesta és una de les identifications més forts que tenim. Fàcilment igualem el que fem per guanyar-nos la vida amb el que som. Passem tant de temps en els nostres treballs que ens convertim en ells. Jo sóc un mestre, un estudiant, un enginyer, un mecànic quan en realitat jo sóc una persona que ensenya, que estudia, que practica enginyeria, que arregla automòbils. Així és que hi ha en mi alguna cosa més que la meva feina
- Jo sóc algú que aspira a una vida millor. Tots els humans aspirem a la felicitat i a fer un món millor ..
- Jo sóc un conjunt de valors
- Jo sóc amor ..
- Jo sóc esperit
- Jo sóc misteri .. El desconegut.

ALTRES CITES D'EXPERTS:

Des que l'home començà a pensar racionalment sobre tot el que l'envolta i sobre ell mateix, deixà de pensar que tot era cosa de la physis (natura) i que tot venia d'un únic element anomenat arjé i inicià una nova recerca per trobar la veritat del món i de la humanitat. L'èsser humà va adquirir la capacitat de reflexionar sobre si mateix i s'hi implicà al màxim. Com a resultat d'aquests pensaments, la història ens demostra com cada dia que passa ens adonem més d'una veritat individual de cadascú i la podem adaptar segons les nostres necessitats. Els més valents en la recerca de la veritat ens han deixat escrites unes de les cites més importants per al coneixement personal que no donen lloc a dubtes, sinó a suposicions i opinions pròpies. Aquí se n'esmenten les més importants i representatives:

- "L'home és una canya que pensa" Blaise Pascal
- "L'home és un ésser a la recerca de sentir" Victor Frankl
- "L'home és una passió inútil" Jean-Paul Sartre
- "L'home és un animal racional" Aristòtil
- "Jo sóc jo i la meva circumstància" Ortega y Gasset
- "Què és doncs el meu cor sinó el cor humà?" Sant Agustí d'Hipona
- "Hi ha una dita que encara no s'ha entès: *Nosce te ipsum*, llegeix-te a tu mateix" Thomas Hobbes
- "Vull descobrir davant dels meus semblants un home amb tota la veritat de la naturalesa, i aquest home seré jo" Jean-Jacques Rousseau
- "Coneix-te a tu mateix" Sòcrates
- "L'home és un llop per a l'home" Thomas Hobbes

Però, com sabem què som i qui som cadascú de nosaltres?

Moltes vegades tots ens hem estat preguntant les mateixes coses, els mateixos dubtes i les mateixes evidències. El problema és respondre'ls i solucionar-los. No podem ser tots psicòlegs els uns dels altres. Tan sols hem de saber interpretar les claus de la nostra existència. Les diferents ciències ens donen consells sobre com fer de la nostra vida una vida encara millor, i sobre com donar-li un to interessant i diferent sense treure-li el toc de misteri característic i necessari. Existeixen moltes maneres de trobar-nos a gust amb el nostre jo interior i diferents tècniques per trobar-lo i reflexionar amb ell.

Com més dies passen més ens preguntem, més dubtem, més pensem... Per què, per què i per què? Totes les preguntes comencen amb un "per què".

Des dels inicis dels temps s'ha intentat trobar la solució a aquests "per què" i d'aquesta manera han aparegut famosos filòsofs, psicòlegs, bruixots, mags, músics relaxants, curadors, massatgistes, metges naturals, escriptors, astròlegs, endevins, aprenents de yoga o tai-chi, peregrins, mossens, sociòlegs, científics i moltes més persones amb professions i aficions que estan relacionades amb la recerca de la nostra veritat interior.

Igualment, cal dir que no estem sols en aquesta recerca interior nostra. Comptem amb més ajuda de la que ens pensem. Molts experts ens ofereixen la seva ajuda amb els seus consells, les seves paraules, els seus trucs, les seves tècniques i els seus rituals. A més, també tenim l'opció del que s'anomenen llibres d'autoajuda o llibres psicològics que donen consells i diferents passos i trucs per aconseguir fer que aquest jo nostre surti a la llum i deixi d'estar tancat i amagat.

Però tot això no ho aconseguirem si no fem de la nostra part. Busquem un moment de relax, en silenci i parlem amb nosaltres mateixos. Ens hem de conèixer i hem d'escoltar-nos. Però el so que sentirem no serà una veu ni un soroll, el so és el silenci i aquest silenci porta la resposta amb el mateix aire que respirem, aquest aire pur i nostre com la més pura innocència.

3. COM SOM?

Aquesta simple pregunta “com som?” dóna lloc a diferents respostes des de diferents àmbits i punts de vista.

Podem pensar com som des d'un àmbit científic i explicar tot el nostre metabolisme interior que està compost de cèl·lules, òrgans, aparells, sistemes, ossos, músculs i moltes altres estructures que formen l'èsser humà.

Podem pensar com som des d'un àmbit filosòfic i explicar el procés del nostre interior mitjançant paraules abstractes i noms imaginaris però existents com el subconscient, l'ànima o l'infinit de la vida.

Podem pensar com som des d'un àmbit psicològic i explicar com som emocionalment parlant i també quina força adquireixen els nostres sentiments en la nostra pròpia personalitat.

Podem pensar com som des d'un àmbit sociològic i explicar les nostres maneres de comunicar-nos els uns amb els altres, les maneres d'interpretar el nostre viure del dia a dia o les maneres de crear una interrelació amb el món que ens envolta.

Podem pensar com som des d'un àmbit antropològic i explicar com és l'èsser humà barrejant factors externs i interns i alhora comparant-ho amb els nostres avantpassats com Lucy i la seva família.

Podem pensar com som des d'un àmbit històric i explicar el nostre procés de canvi al llarg de tots els temps físicament i psicològicament parlant i la història del nostre ésser viu també anomenat ésser humà per poder entendre una mica més el nostre estat actual i poder preveure un estat futur.

Podem pensar com som des d'un àmbit espiritual, esotèric i sobrenatural i explicar els processos màgics i divins que han fet que adquirim aquesta forma nostra pròpia i que siguem com som únics i irrepetibles.

Resumint, podem pensar com som des de diferents vessants i cadascuna d'elles ens donarà un lloc on recolzar-se dins l'àmbit que defensa. Però el primer que s'ha de fer és trobar el perquè de la nostra existència tot incloent les diferents ciències que ens responen les nostres peticions.

3.1. L'existència:

En l'ús comú, l'existència és "estar al món".

D'això som conscients en notar amb els nostres sentits altres coses "existents". De manera que hi ve a ser "estar al món", tant nosaltres com les coses que ens envolten.

La paraula existència prové de la paraula llatina 'existere', que vol dir aparèixer. És interessant veure els matisos que aquesta etimologia suggereix. El verb llatí "Sisto", en el sentit intransitiu, ve a significar estar, romandre, sostenir ... Només cal veure els diferents matisos que pren en els seus derivats: consistir, desistir, insistir, assistir, persistir. Ex-sistir transmet la idea d'alguna cosa que "sistema" és a dir que té "ser", és una cosa que està fora del món de l'existència i surt (ex) d'allí per existir, és a dir, manifestar-se al món.

Els filòsofs investiguen qüestions com:

- Què és el que existeix?
- És el mateix ser que existir?
- Com coneixem i sabem?
- Fins a quin punt són els sentits una guia fidedigna respecte al coneixement del que existeix?
- Quin és el sentit, si existeix, de les afirmacions sobre l'existència i de les categories, idees i abstraccions amb què expressem el nostre coneixement sobre el món i de les coses que existeixen?

Des del principi la vida de l'home com a ésser racional planteja una reflexió: el sentit de l'existència. El haver d'afrontar el fet indubtable del misteri del naixement i de la mort com a individu.

Els primers plantejaments d'aquesta dimensió de l'existència humana troben resposta en la dimensió màgic-religiosa de cada cultura.

La reflexió filosòfica lligada des del principi a la condició racional de l'home, com a part de la cultura, ha respost amb diferents plantejaments al tema de la condició específica de l'existència humana juntament amb la idea de transcendència lligat a la religió.

L'existència humana com a tal no va ser objecte d'especial consideració respecte a l'existència dels altres objectes del món i el sentit de la vida s'enfocava bé des d'un sentit d'elevació de "l'humà" per sobre dels altres éssers de la naturalesa considerant el transcendent després de la mort, com a salvació, bé com un sentit de transcendència moral, com diferents dels altres éssers naturals que es manifesta en els valors morals.

Un nou plantejament sorgeix a partir de l'Edat Moderna quan la consciència es converteix en la dada fonamental sobre la qual recau l'origen de la reflexió filosòfica; l'home esdevé subjecte i atorga a la consideració existencial una nova dimensió, que adquireix formes diferents:

1. La recuperació de la metafísica i de la transcendència per via de l'acceptació de les idees innates, i amb això a Déu. La dimensió existencial manté llavors la seva dimensió transcendental i religiosa en el racionalisme.
2. El reconeixement de la impossibilitat de la Metafísica com a ciència dels empiristes i de Kant postula la necessitat d'una dimensió transcendental des de la pròpia consciència de l'individu quant a la seva acció moral, el que dona pas, per una banda l'idealisme i per una altra a la reflexió de la condició social humana Locke, Rousseau, Hobbes pròpies de la Il·lustració, entesa aquesta com el "Triomf de la Raó".
3. La unitat subjecte-objecte en un procés dialèctic de l'Absolut entès com a Subjecte i Procés ideal, Hegel, on l'individual apareix i es dissol com a moment de la Unitat transcendental Absoluta monista i l'ideal moral i social que es realitza en el Estat.

4. La constitució del subjecte com a resultat de les condicions materials de la seva existència, l'econòmic, regit per la "lluita de classes": Marxisme, que culminarà amb la consciència social desenvolupada en una Humanitat sense classes sense necessitat del poder de l'Estat.

5. - L'anàlisi fenomenològic de l'existència humana que es constitueix com Escola de pensament o moviment en l'anomenat Existencialisme.

Però, quin és el sentit de la nostra existència humana?

"L'home és l'únic que no només és tal com ell es concep, sinó tal com ell es vol, i com es concep després de l'existència, com es vol després d'aquest impuls cap a l'existència, l'home no és altra cosa que el que ell es fa. Aquest és el primer principi de l'existencialisme. "(L'existencialisme és humanisme).

Al moment de parlar d'existència humana, no ens referim només a la seva arrel biològica. L'existència humana amaga alguna cosa més, alguna cosa que no podem veure ni tocar. Parlem de les coses que realment transcendeixen, traspassen fronteres i perduren en el temps.

Tot en el món ÉS i existeix. El que diferencia l'ésser humà de la resta de les espècies és la capacitat d'escollir i la consciència de si. Sempre està subjecte a decidir entre una o altra cosa. Aquesta és la seva llibertat i com a ens individual inserit en una societat ha d'assumir la responsabilitat dels seus actes. La manera en què l'home es regeix moralment, el seu patró de conducta, és el que anomenem ètica. La idea actual de l'home i l'existència humana, no és més que el resultat de com ha evolucionat aquest mateix pensament. La història neix amb la necessitat de conèixer totes aquelles experiències que ens han portat a ser el que som avui.

L'home i la societat han evolucionat gràcies a la seva pròpia curiositat, amb l'adquisició d'experiència, de coneixement. Els avenços tecnològics d'avui dia, són fruit de la interacció de totes les ciències existents i les diverses disciplines del coneixement.

La història existeix només en la mesura que l'home ho fa sense això perquè "nosaltres som la història". Per Heidegger "l'home és l'ens obert a l'èsser, doncs manté una explícita relació de pertinença amb ell. La forma específica de ser que correspon a l'home és el «ser-aquí» (Dasein), en quant es troba en cada cas abocat al món, la qual cosa defineix al «ser-aquí» com «ser al món» (Gaos) o «estar-en-el-món» (Rivera). D'aquesta estructura part l'analítica existencial del Dasein, que a Ser i Temps juga el paper d'ontologia fonamental així que en conclusió l'home sol ser atorgat al món i que després de l'existència només queda la mort.

Per a altres filòsofs com Jean Paul Sartre "l'existència precedeix de l'essència" per a l'home que està "condemnat a ser lliure", és a dir, responsable de la seva vida, concep l'existència humana com a existència consistent, també és un fenomen objectiu, el sentit que és consciència del món i consciència de si.

"Sartre escriu que en l'èsser humà« l'existència precedeix l'essència », contràriament al que s'havia cregut en la filosofia precedent. Què vol dir això? Sartre dóna un famós exemple: si un artesà vol realitzar una obra, primer «la» pensa, la construeix al seu cap: aquesta prefiguració serà l'essència del que es construirà, que després existirà. Però nosaltres, els éssers humans, no vam ser dissenyats per algú, i no tenim dins nostre una cosa que ens faci «dolents per naturalesa», o «tendeixen al bé»-com diversos corrents filosòfics i polítics han cregut, i segueixen sostenint-. «La nostra essència, allò que ens definirà, és el que construirem nosaltres mateixos mitjançant els nostres actes», que són ineludibles: no actuar és un acte en si mateix, ja que la nostra llibertat no és una cosa que pugui ser deixat de costat: ser és ser lliures en situació, ser és ser-per, ser com projecte "

LA FILOSOFIA DE L'EXISTENCIALISME:

És aquella filosofia que manté com a qüestió primordial l'elucidació del sentit de l'existència humana o la manera de ser propi de l'home. L'objecte d'estudi no és, doncs, l'ésser en abstracte considerat com a existència, sinó la subjectivitat de l'home, al qual es dona diversos noms-existència (Dasein, Existenz), «ser aquí», jo, «ser-per-a-si»- i les característiques fonamentals són la temporalitat de l'existència, que s'entén més com un projecte, o un lliure de fer, que com una actualitat donada d'una vegada per totes, i la transcendència, o obertura de l'existència a l'Altre, a els altres, o «tu» o al món, diversament interpretada segons els autors.

"Com Sísif condemnat a pujar eternament la seva pedra, així estem els homes, condemnats a la llibertat de construir a nosaltres mateixos a cada instant. "

Com a moviment filosòfic, l'existencialisme es va desenvolupar a Europa, primer a Alemanya i després a França, a conseqüència de la greu crisi provocada per les dues guerres mundials. El món va deixar de ser un lloc tranquil i el projecte il·lustrat d'una humanitat que conquistaria la justícia i el benestar social amb la sola força de la seva raó fracassar per complet. Ni tan sols la ciència o la tècnica mostraven útils per millorar el món. L'home convertia en instruments de domini i devastació tots els sabers. L'existencialisme, com a moviment filosòfic i literari, pertany als segles XIX i XX, però es poden trobar elements d'existencialisme en el pensament (i vida) de Sòcrates, en la Bíblia i en l'obra de molts filòsofs i escriptors premoderns.

Els principals filòsofs de l'existència són Gabriel Marcel, Karl Jaspers, Martin Heidegger i Jean-Paul Sartre, el seu punt de procedència comú és, sobretot, la filosofia de Kierkegaard, però divergeixen entre si quant a objectius i mètodes.

Tres formes d'existencialisme i representants en són:

1. Un existencialisme de tall pessimista: els màxims exponents serien Martin Heidegger (1889-1976), Karl Jaspers (1883-1969) i Jean-Paul Sartre (1905 - 1980).

2. Un existencialisme optimista i teològic, que estaria representat per L. Lavelle (1951), Gabriel Marcel (1973) i Renato Le Senne (1954).

3. Un existencialisme no orientat a cap de les dues postures, que seria el mantingut per Abbagnano, M. Merleau-Ponty, E. Paci i l'últim Sartre.

Els temes fonamentals de l'existencialisme:

Les fonts de les que brolla la temàtica existencialista es troben en Kierkegaard, Nietzsche i el vitalisme així com la fenomenologia d'Edmund Husserl:

1. Definició de l'existència com a mode de ser propi de l'home.

En clar deute amb el pensament de Kierkegaard, per als existencialistes el que pròpiament existeix és l'home, no les coses, que prenen el seu ésser en ell o mitjançant ell.

L'home no té una essència que li determini a ser o a comportar-se d'una manera concreta, sinó que ell mateix és el seu propi fer, el seu propi existir.

Existir és sinònim d'home. Això significa que l'home és llibertat i consciència.

Llibertat perquè l'home és una manera de ser que mai és donat per endavant, ni tampoc és posat per alguna cosa o algú. Consciència perquè l'existència és el que mai és objecte, sinó allò a partir del qual em refereixo al altre que no sóc jo i amb el que em relaciono, a més de mi mateix (autoconsciència).

2. Individualisme i particularisme

El primari és el singular i concret, l'existència humana, però no en la seva generalitat, sinó en la particularitat d "'aquesta" existència humana o "aquella altra".

3. Les coses no existeixen, "són".

És des de l'existència humana des d'on s'estableix el valor i sentit de tot el real. L'objecte al qual s'adreça la consciència no existeix. És un "ser-en-si" (Sartre), caracteritzat per la plenitud de coincidència, la impenetrabilitat i opacitat. La seva absència de relació defuig la temporalitat i entra en tensió amb la consciència,

"separa-sí". Aquesta vol ser, alhora, en-si i per a si, la qual cosa equivaldria a ser Déu, una cosa.

El mètode bàsic al qual solen recórrer les diverses tendències d'aquesta filosofia és el fenomenològic, que suposa l'acceptació de l'existència com un fet, o una dada originari, o millor, com a fenomen, la justificació no resideix més que en la seva pròpia comprensió.

I per tant, com puc trobar la meva pròpia existència?

Tots vivim: som carn, óssos, sang, esperit, sentiments, emocions... Tots som tot això i més. Però què és aquesta existència pròpia: som nosaltres interiorment o som nosaltres exteriorment? O millor dit, com ens trobem dins del món?

El nostre existir és el que veiem i és el que no veiem. De fet ho som tot per cadascú de nosaltres i casi no som res per la resta del món. O sí?

Hi ha persones que poden patir diferents malalties relacionades amb la falta de confiança o amb la sensació que són uns anomenats "morts vivents". Aquesta actitud és incorrecta, per molt que siguem unes persones escèptiques en quant al origen del món i l'univers. Si estem aquí és perquè existim, ni més ni menys.

Hi ha moltes maneres de trobar-nos la nostra pròpia existència: fent teràpies psicològiques, exercicis relaxants o enfocats amb aspectes esotèrics, fent exercicis de mirall per conèixer-nos o bé buscar un moment de tranquil·litat i parlar amb nosaltres mateixos.

Científicament parlant, tots som humans que un dia naixem i un altre morim, i durant aquest període de temps estem existint.

Però si enfoquem aquest aspecte d'una manera més psicològica o filosòfica podem pensar que després de la mort s'hi desenvolupa una existència diferent: una existència màgica.

Però, què és l'existència després de la mort?

O millor dit: l'existència després de la mort es podria dir "existència durant la mort" perquè morir no és un acte, és un fet i aquest fet perdura fins l'infinit.

Existim mentre morim? Existim després d'haver deixat el món real? Quan existim de veritat?

Tots nosaltres sempre existim, estiguem morts o vius. Tothom està present al món ja sigui visiblement o invisiblement.

"La mort tan sols és un canvi de consciència, una transició" ens explica el neurocirurgià Eben Alexander al seu llibre *Proof of Heaven: A Neurosurgeon's Journey into the Afterlife* (La prova del cel; el viatge d'un neurocirurgià a la vida després de la mort), qui patí una malaltia molt greu que el feu estar en coma i després de patir una mort transitòria, tornà a reviure havent pogut veure el món paral·lel de la mort. Ell ens ho relata així:

"Una aventura que va començar en un lloc espacial, més alt que els núvols. Allà hi havia criatures molt diferents a les que hi ha a la terra, ocells i àngels que, senzillament, eren formes superiors".

Alexander compara els forts sons que emetien aquestes criatures amb "uns cants gloriosos, que més tard vaig entendre com crits d'alegria". El seu viatge es va produir envoltat de milions de papallones i una dona, a la manera d'un àngel de la guarda, que li va repetir tres missatges concrets en un idioma desconegut però comprensible per al neurocirurgià en aquells moments: "Sou estimats i respectats, us voldrem per sempre", "no tens res a témer" i "no hi ha res pel que puguis fer el mal". Aquesta dona també li va prometre que li ensenyaria moltes coses d'aquest nou món, però que inevitablement havia de tornar a la terra.

Eben Alexander, qui no creia en religió ni en la vida després de la mort, canvià la seva idea radicalment després de la seva experiència i ara intenta trobar una explicació científica a tots aquests fets tot estudiant la consciència humana.

L'ésser humà: un misteri? Una visió enigmàtica del nostre interior...

Maria Montserrat Román Sastre

Clar que tot això, és un tema molt subjectiu i que dóna lloc a diferents opinions i testimonis.

La ciència ens ha donat fins ara moltes ajudes i ha creat una qualitat de vida inimaginable pels nostres avantpassats. Però ara també toca el torn d'investigar més enllà de la ciència i demostrar com tot pot ser possible en aquest món i univers.

Cadascú pot donar el seu parer i el seu gra de sorra en casos com aquest.

També existeix la possibilitat que el cas del Dr. Alexander fou resultat de substàncies químiques que li causaren certes al·lucinacions. Qui pot saber la realitat?

Per el moment ningú, però tots ens la podem imaginar a la nostra manera. Totes les opinions seran igual de vàlides i d'importants, com cadascú de nosaltres.

Per tant, el resum de tot això seria:

EXISTIM, SEMPRE EXISTIM! Aquest sempre no és per tota la vida, sinó que és un sempre per l'infinit de l'existència. Perquè per tota la vida seria tan sols el petit període de temps en el que podem explorar el món real i veure les seves justícies i injustícies, alegries i tristeses, i així poder arribar al món desconegut de la mort.

Aquesta segona dimensió amb la que molts creuen i altres no, en la que molts confien i que altres li tenen temor.

*“No importa que t’estimin o et critiquin, et respectin, t’honrin o et difamin,
que et coronin o et crucifiquin; perquè la major benedicció que hi ha en
l’existència és ser tu mateix.”*

Osho: “L’existència”

3.2. L'infinít

L'infinít són matemàtiques? L'infinít són ciències? L'infinít és filosofia? L'infinít som nosaltres?

El concepte d'infinít apareix en diverses branques de la matemàtica, la filosofia i l'astronomia, a referència a una quantitat sense límit o final, contraposat al concepte de finitud. L'infinít és definible com tot allò que no posseeix límits, provenint la paraula del llatí *infinites*, o que no té fi. El concepte d'infinít és sense dubte un concepte de gran complexitat i abstracció ja que res del que coneguem nosaltres en la nostra vida quotidiana pot ser considerat com a tal.

L'infinít es representa sempre amb el símbol similar al vuit (8) en el qual es fa visible com no hi ha punt de partida ni de finalització i com tot el que passa dins d'aquest espai marcat per la línia està destinat a seguir circulant-hi de manera permanent. El símbol ∞ amb què s'expressa l'infinít va ser introduït a la notació matemàtica pel matemàtic anglès John Wallis (1616-1703) en una de les obres més importants: *Aritmètica Infinitorum*. Es va inspirar en la forma de la corba anomenada lemniscata introduïda per Jacob Bernoulli (1655-1705).

També es creu possible que la forma provingui d'altres símbols alquímics o religiosos, com per exemple certes representacions de la serp uróboros.

S'ha volgut veure també una banda de Möbius en la seva forma, encara que el símbol es va usar durant centenars d'anys abans que August Möbius descobrís la banda que porta el seu nom.

LA TEORIA DE L'INFINIT:

Què és l'infinit? El nombre de grans de sorra d'una platja, o el d'estrelles que veiem al cel? En realitat, semblants xifres no són més a prop de l'infinit que altres més modestes com 2, 15.

El gran matemàtic David Hilbert posava com a exemple un hotel d'infinites habitacions i un viatger que arriba i veu a la porta el cartell que diu "complet". El conserge diu que l'ocupant de l'habitació 1 es mudi a la 2, el de la 2 a la 3 i així successivament. Així, l'habitació 1 queda buida; tots els ocupants de l'hotel tenen, com abans, una habitació, i l'hotel seguirà, també com abans, complet.

Ara suposem que en comptes d'arribar un sol viatger, arribessin infinits. El conserge, aquest cop, diu que l'ocupant d'una habitació es fiqui en la del doble del seu valor (1 a la 2, 2 a la 4, 3 a la 6 ...). Ara ens quedaran totes les habitacions senars lliures ...
¡Infinites! I tan infinites com abans! El particular comportament de l'hotel de Hilbert és tot just una petita anomalia que es presenta en operar amb l'infinit. El secret està en la numeració dels hostes i les habitacions. Per exemple, si posem 1,2,3, ... infinit (les habitacions) i escrivim sobre ells els parells (els hostes), tenim: 2 4 6 8 10 12 ... 1 2 3 4 5 6 ...

Donada qualsevol habitació coneixem l'hoste que l'ocupa. I viceversa: donat qualsevol hoste, sabem quina habitació té. L'infinit dels nombres positius és el mateix que el dels parells. El mateix succeeix amb els negatius: 1 -1 2 -2 3 -3 4 -4 1 2 3 4 5 6 7 8 Així, l'hoste 20 li correspondria l'habitació 39 i al -20 la 40. A l'habitació 50 li correspon l'hoste -25 i a la 49 el 25, per tant, l'infinit dels nombres positius és el mateix que el dels nombres positius i negatius. Això, que es pot demostrar fins i tot amb fraccions, deixa de ser vàlid amb els nombres irracionals (π , arrel de 2, etc). Per tant, l'infinit dels nombres irracionals és més gran que l'infinit dels nombres positius.

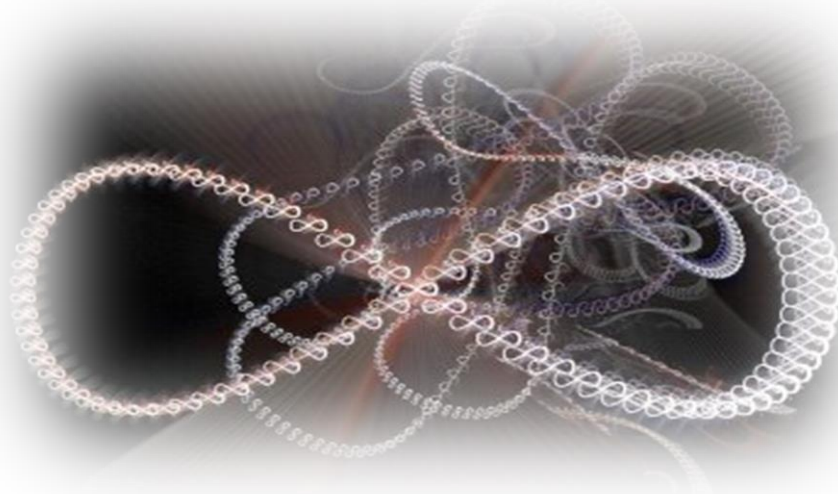
Mai podríem omplir l'hotel d'Hilbert amb un nombre infinit d'hostes amb etiquetes irracionals. Qui va pensar això va ser Georg Cantor, nascut el 1845. Ja des de la seva edat escolar va demostrar un talent especial per a les matemàtiques. El seu pare, un comerciant danès, volia que el seu fill estudiés enginyeria però a Georg l'atreien les

matemàtiques pures i a això es va dedicar tota la seva vida. Al 1867 va obtenir el seu doctorat magna cum laude a la Universitat de Berlín i al 1874 va publicar les seves excitants idees sobre la teoria de l'infinit i la teoria de conjunts.

Abans que ell, Galileu havia percebut breus llampades del concepte, però Cantor va ser el primer a elaborar una estructura lògica completa. Va considerar aquests conjunts com a entitats completes amb un nombre d'elements infinits complets. Va cridar a aquests nombres infinits complets nombres "transfinitos" i va articular una aritmètica transfinita completa. Per aquest treball va ser ascendit a professor al 1879.

Les seves idees van provocar moltes reaccions negatives, particularment les del seu mestre de la Universitat de Berlín, Leopold Kronecker. El concepte d'infinit en matemàtiques havia estat tabú fins llavors, i especialment Kronecker va fer l'impossible per arruïnar la seva carrera. Estancat en una institució docent de tercera classe, privat del reconeixement pel seu treball i constantment atacat, va patir la primera crisi nerviosa a 1884. Les seves teories només van ser reconegudes a principis del segle XX, i en 1904 va ser guardonat amb una medalla de la Royal Society de Londres i admès tant en la Societat Matemàtica de Londres com a la Societat de Ciències de Göttingen.

Avui les idees de Cantor estan acceptades i se'l considera com el pare de la teoria de conjunts, punt de partida d'excel·lent importància en el desenvolupament de la matemàtica moderna. Va morir en 1918 en una institució mental.

Per tant, com trobem l'infinit?

Tot és un tot i no està obligat a tindre un final. És a dir, podem pensar que quelcom no té ni principi ni final, tan sols existeix. Aquesta existència perdura al llarg de tot el temps, temps que mai s'acaba i mai s'acabarà.

Nosaltres també podem explorar l'infinit. Quan existim durant i després de la mort estem explorant l'infinit.

L'infinit no és cap objecte ni cap cosa que es pugui tocar o veure, tan sols és una paraula abstracta que s'utilitza per denominar un temps que no té principi ni final.

L'Univers és infinit: els planetes, les constel·lacions, els astres, els estels, les galàxies... però nosaltres, ho som?

L'origen de la vida segueix sent un dels principals dubtes sense resoldre de la ciència. Llavors no podem assegurar que l'Univers hagi sigut o sigui infinit. O també pot ser que tot sigui infinit: l'Univers, el món, els humans, la vida...

L'èsser humà ha tractat al llarg de tota la seva història de definir la noció d'infinit en el respecte a les qüestions filosòfiques i a les matemàtiques. En aquest sentit, tots dos aspectes del concepte s'uneixen quan s'entén al mateix com una abstracció. L'infinit representa en tots els casos allò que no té ni principi ni fi, que és un continu permanent en el desenvolupament, no es pot determinar un punt final.

El concepte d'infinit està per a moltes cultures i civilitzacions relacionat amb el de la vida mateixa ja que l'existència dels éssers vius és representada a partir de l'etern cicle de naixement, desenvolupament i mort, especialment per a les religions i cultures que sostenen la seva creença en la vida més enllà de la mort. Alhora, l'infinit pot ser representat per l'espai exterior, del qual no es coneix encara cap límit i que apareix com un espai incommensurable a ulls de l'humà.

En termes generals, una imatge física i una significació negativa s'han convertit en els referents més socorreguts d'un pensament del que és Infinit. Un pensament que, posat a pensar, se sentia en l'obligació de donar compte de la desmesura que suposa pensar el que naturalment li sobrepassa. Per això, res té d'estrany que l'Infinit hagi

estat el teló de fons, el marc, sobre el qual s'ha dibuixat l'obra del pensament occidental, entestat a donar raó de tot.

El context ontològic en què s'ha situat la filosofia occidental, amb el seu moment teològic o reflexió sobre el / Ésser Suprem, posa de manifest la pertinència d'un concepte del Infinit que, com suggereix R. Mondolfo, posseeix un caràcter polièdric essencial. Des dels presocràtics, la noció de l'Infinit ha estat emparentada amb nocions com ara l'indeterminat (el apeiron d'Anaximandre), l'indefinit (pitagòrics), l'etern retorn (Heràclit), aspectes que preparen la posterior reflexió clàssica sobre l'èsser de l'Infinit.

En Plató i Aristòtil, aquesta polisèmia del terme infinit es resol accentuant la seva negativitat. De manera que l'Infinit, en lloc de significar plenitud, com a positivitat i realitat, connota inacabament, no-ser i, per tant, el mal. Per això, quan Plató parla de la unitat o de l'Un, emparenta la noció d'infinitud amb eternitat per parlar de la participació de les coses peribles en les idees imperibles i eternes, mentre que unitats no subjectes al naixement i a la mort.

Vida i mort són dues paraules que s'utilitzen sovint dins la ciència teològica. Un ésser suprem ens ha donat vida i també ens dóna les forces perquè aquesta vida sigui infinita, és a dir, duri per sempre més. Per això sempre s'escolta com aquest ésser superior ens ajuda al dia rere dia i ens farà invencibles i infinits.

La filosofia també s'ha recolzat d'aquesta idea religiosa i utilitza aquest concepte amb una intenció semblant, tot i que, com bé sabem, tot depèn de la voluntat i les creences pròpies de cada persona. I també és un terme utilitzat amb la ciència per explicar molts dubtes sobre l'astrologia, les matemàtiques o fins i tot la medicina.

Igualment, infinit també és una paraula que la utilitzem tots nosaltres en moltes ocasions: amistat, amor, confiança, valentia... però la majoria de les vegades com a paraula potent, intensa, plena de significat.

L'infinit ens fa pensar i reflexionar sobre nosaltres mateixos. I si tot el que existeix és infinit? I si nosaltres som infinits sense saber-ho? Una resposta si que és clara: tots els dubtes són infinits...

3.3. L'ànima

“Si medites dins el cor, estàs meditant dins el lloc on es troba l'ànima. És cert que la llum i la consciència de l'ànima penetren tot el cos, però hi ha un lloc específic on l'ànima resideix la major part del temps, i aquell lloc és el cor. Si vols la il·luminació, tens que obtenir-la de l'ànima, la qual està dins del cor. Quan saps el que vols i on trobar-ho, el més pràctic és anar a aquell lloc. D'una altra manera, és com anar a la ferreteria per comprar comestibles. “

Sri Chinmoy: “El cor i l'ànima”

Què és l'ànima?

El terme ànima es refereix a un principi o entitat immaterial i invisible que posseïrien els éssers vius. L'ànima és l'èsser, el "Jo" que habita en el cos i actua a través d'ell.

Sense l'ànima és com un llum sense electricitat, un ordinador sense el programari, un vestit espacial sense astronauta en el seu interior. Amb la introducció de l'ànima, el cos adquireix vida, visió i oïda, pensament i parla, intel·ligència i emocions, voluntat i desig, personalitat i identitat.

La descripció de les seves propietats i característiques varia segons diferents tradicions i perspectives filosòfiques o religioses.

Etimològicament la paraula del llatí anima s'usava per designar el principi pel qual els éssers animats estaven dotats de moviment propi. En aquest sentit originari, les plantes, els animals i els éssers humans estarien dotats d'ànima. Els avenços en la fisiologia i neurologia van permetre reconèixer que els éssers animats obeeixen al mateix tipus de principis físics que els objectes inanimats, al mateix temps que poden desenvolupar activitats diferents d'aquests, com la nutrició, el creixement, i la reproducció.

D'acord amb la tradició religiosa judeocristiana, l'ànima (heb. נֶפֶשׁ, néfesch; gr. Ψυχή, psykhé) és la principal qualitat identificaria del moviment en la matèria vivent, fent d'ella un no-movent (inert) a un movent, independent del desplaçament aliè.

Una mica d'història...

Per entendre com funciona la nostra ànima, aquesta part nostra tan susceptible, hem de saber que és la psicologia. La psicologia, segons el seu origen semàntic, evoca una ciència de l'ànima. Però en realitat la psicologia és molt més que això, és aquella ciència que estudia els nostres comportaments, sentiments, inquietuds, sensacions, emocions...

L'estudi de l'ànima humana començà amb la filosofia grega i més concretament amb Sòcrates (469-399 a.C.) qui, mitjançant converses enginyosament dirigides, va anar escodrinyant l' "ànima humana", i com a fruit de les seves reflexions va sorgir el famós aforisme coneix-te a tu mateix. Aquest coneixement era, segons ell, realment necessari per a l'home: li revelaria el seu deure i el capacitaria per dur una vida virtuosa.

Sostenia que la virtut és resultat del coneixement i que el mal és fonamentalment ignorància, amb la qual cosa va crear un corrent de pensament- vàlid encara avui en dia per a alguns-, segons el qual el principi rector de l'home és el principi de la raó pel qual sempre es diu a ell mateix: "només sé que no sé res". Plató considerava l'ànima com la dimensió més important de l'èsser humà . A vegades parla d'ella com si estigués empresonada en un cos , si bé aquesta idea la presa prestada de l'orfisme . Segons el Timeo , l'ànima estava composta de l'idèntic i el divers , substància que el demiürg va usar per crear l'ànima còsmica i els altres astres , a més , els déus inferiors van crear dues ànimes mortals : la passional , que resideix al tòrax , i la apetitiva , que resideix a l'abdomen . Per sobre de les dues estaria l'ànima racional , que trobaria el seu lloc al cap. Una cosa semblant es narra en el Fedre , on s'exposa el mite dels cavalls alats : l'auriga és l'ànima racional , el cavall blanc representa la part passional i el negre la part de les ganes (sempre rebel) . La tasca de l'auriga és mantenir el cavall negre al mateix galop que el blanc . En el Fedó , l'ànima és vista com una substància que busca deslligar-se dels límits i conflictes que sorgeixen des de la seva unió amb el cos , i que podrà viure de manera plena després del moment de la mort ; aquest diàleg ofereix diversos arguments que busquen provar la immortalitat de l' ànima .

Aristòtil fou un altre filòsof grec important pels seus descobriments sobre l'ànima. Va conjugar tots els sabers de l'època: metafísica, física, ètica, lògica, biològica, retòrica, poètica, política... Fou empirista en el seu mètode i considerava que la ciència es podia basar solament en l'observació, i únicament a partir d'aquí podien induir-se els conceptes generals. Aquest filòsof va escriure "Sobre l'ànima" i considerava que hi havia tres tipus de psique en els éssers vius: la vegetativa, amb funcions com ara alimentar-se o reproduir-se, i que seria la pròpia de les plantes; la sensitiva, que a més de les funcions anteriors posseeix moviment, desigs i percepcions sensibles, i que seria la pròpia dels animals, i per últim, la racional, posseïdora de l'intel·lecte (noûs), i que és exclusiva de l'home. Per Aristòtil, a la ment de l'home en el moment de néixer no hi ha res escrit, és una taula rasa en la qual qualsevol coneixement és fruit de l'aprenentatge que possibiliten les facultats de l'intel·lecte, com la voluntat i la memòria. Aristòtil va definir la Psyche com "forma específica d'un cos natural que en potència té vida ".

També l'entén com " l'essència d'aquest tipus de cos " . La forma o essència és el que

fa que un ens sigui el que és . Per això entenem que l'ànima és el que defineix a un cos natural . Per exemple , si l'oïda fos un animal , la seva ànima seria l'escoltar i la seva matèria el mateix òrgan de l'oïda . Un sentit que no tingués la funció d'escoltar seria una oïda sol de paraula . En aquest cas , l'ànima configura la matèria en un cos natural organitzat .

Així es forma una unitat substancial (composta de matèria i forma) . Ànima i cos no són separables al vivent.

L'ànima és definida també per l'estagirita com " l'entelèquia primer d'un cos natural que en potència té vida " . Amb això indica que l'ànima és entelèquia o acte primer del cos viu i ànima i cos estan unides simultàniament . Però en ser l'ànima l'acte pot dir-se que aquesta té prioritat sobre el cos . És primera no en temps , però sí en importància. És la primera acció d'on sorgeixen les facultats i potències del vivent . Aristòtil assenyala , finalment , que podrien donar-se operacions de l'ànima que no depenguessin de cap cos .

La visió dualista que es desprèn del platonisme distorsiona la realitat i les conseqüències arriben a un menyspreu de les realitats físiques , del cos humà i de la sexualitat entre altres coses . S'imagina l'ànima com una cosa independent , part del diví i del bo, com un full blanc ficada en un pobre sobre material del qual urgeix alliberar-se. No obstant això el monisme aristotèlic permet entendre l'èsser humà com una unitat conformada de cos i ànima donant el just valor al cos al no entendre com la presó de l'ànima (com feia Plató), sinó com a part essencial del que és l'home .

Més endavant arribà Sant Agustí, qui ja no fou un filòsof grec, amb una idea diferent sobre l'ànima humana. Sant Agustí conjuga per primera vegada el Déu únic del cristianisme amb la psique. L'home es compon d'un cos i una ànima creada per deu. L'ànima- a semblança de Déu- posseeix tres facultats: memòria, enteniment i voluntat. Per tant, el veritable coneixement ve de Déu i no de la natura.

Però igualment, alhora que Sant Agustí explicà les seves idees, arribà Sant Tomàs d'Aquino, que integrava el pensament aristotèlic en la filosofia cristiana en un treball de síntesi de gran complexitat. El que Aristòtil és per al pensament clàssic, ho és sant Tomàs per al pensament cristià, distingint i reconeixent diverses potències de l'ànima:

vegetativa, sensitiva, apetitiva i intel·lectual, només l'última de les quals, d'un nivell superior, distingeix pròpiament l'home i el transcendeix a la divinitat. Amb Tomàs d'Aquino la reflexió antropològica (explicació de què és l'èsser humà) pren un gir més realista. Basant-se en Aristòtil més que en Plató, Tomás d'Aquino parla de principis, ja no de realitats oposades. Per a Aristòtil, tots els éssers del món físic tenen una [matèria] (que és pura indeterminació) i una forma substancial (que és el principi determinatiu). Aquestes dues realitats són inseparables, de manera que no tenen existència independent. Diríem que es tracta de dos "aspectes" de la mateixa realitat. Tomàs d'Aquino descriu a l'èsser humà com material per una part (el seu cos) i no material per una altra (la seva ànima espiritual). L'èsser humà està immers en el material i obeeix a les seves lleis bàsiques d'espai i temps. Alhora, mostra que no és material del tot podent anar més enllà de l'espai i del temps amb la seva raó: planificar el futur o disposar els arranjaments sobre un espai existent en la seva vida diària. Exemple: puc elaborar una agenda per demà i conceptuar com va a ser el menjador de la casa sense necessitat d'estar present en aquell menjador.

Ànima i cos arriben a ser co-principis en l'explicació de com és l'èsser humà. L'èsser humà és plenament corporal però té alguna cosa propi que li permet anar més enllà del que és corporal: la seva ànima espiritual. No obstant això, és l'ànima la que té l'èsser en primer lloc, mentre el cos existeix quant unit a l'ànima.

Tot seguit, el món de la ciència brotà per tota Europa i voltants, i la filosofia va recaure a un segon pla, ja que moltes coses no tenien cap explicació lògica. I en aquell moment el pensament cristià fou un tema discutit. El pensament occidental posterior esdevé molt variat i subjectiu i sorgeix un dualisme entre cos i ànima. Entre els pensaments que s'esdevingueren durant aquella època aquests són els pensadors més importants i destacats amb les seves creences del moment:

- Descartes defineix ànima com a cosa pensant oposada a cosa "extensa" (res cogitans versus res extensa).
- Espinoza parla de l'ànima com a atribut i manera de la substància divina.
- Leibniz la flama mònada tancada en si mateixa.
- Lessing, com a aspiració infinita.

- Kant la qualifica d'impossibilitat d'aprehendre l'absolut.
- Fichte, com saber i acció.
- Hegel diu que l'ànima és l'acte desenvolupament de la idea.
- Schelling la defineix com a potència mística.
- Nietzsche, invenció i ens imaginari del comú de la gent, que ajuda a enfortir les creences de l'existència d'un déu o més específicament de "Déu".
- Freud, com a diferència entre el "jo" i el "super-jo".
- Jaspers la defineix com "existencialisme".
- Heidegger, com "ser-hi" (Dasein).
- Bloch, com a realització originària del futur.

En la història de la filosofia es diferencien l'esperit subjectiu (subjecte, personalitat , individu)-l'absolutització porta a l'idealisme (amb Plató) , subjectiu - i l'esperit objectiu (consciència social , objectivació de les facultats humanes) que condueix - si sosté el seu caràcter primari- a l'idealisme objectiu. La filosofia grecoromana de l'Antiguitat concebia l'esperit com activitat teòrica (per a Aristòtil , per exemple , la forma superior de l'activitat de l'esperit és el pensar sobre el pensament , el plaer de teoritzar) .

No obstant això , també s'entén l'esperit com a principi suprarracional cognoscible immediata i intuïtivament (Plotino) . Aquest punt de vista entronca amb la religió , segons la qual l'esperit és Déu , una essència sobrenatural , susceptible de ser únicament objecte de la fe . La filosofia clàssica alemanya subratllava el caràcter actiu de l'esperit , ho veia com a activitat de l'autoconsciència . Així , Hegel concebia l'esperit com a unitat de l'autoconsciència i de la consciència , unitat que es realitzava en la raó; com unitat entre l'activitat pràctica i la teòrica de l'esperit sobre la base de la pràctica : l'èsser de l'esperit és seu fer encara que aquest fer és interpretat només com a coneixement . L'esperit , segons Hegel , supera el natural i s'eleva fins a si mateix en el procés de l'autoconeixement . La filosofia materialista considera a l'esperit com el secundari respecte a la natura. Per als materialistes de l'antiguitat , l'esperit és la part més racional de l'ànima , vessada per tot el cos . Els materialistes dels segles XVII - XVIII (Hobbes , Locke , La Mettrie) concebien l'esperit només com una varietat del

coneixement sensorial . El materialisme dialèctic no redueix l'espiritual a la simple suma de sensacions i rebutja la representació de l'esperit com d'alguna cosa que existeix amb independència de la matèria . L'espiritual és funció de la matèria altament organitzada , és resultat de l'activitat pràctica material , històric - social dels homes . La vida espiritual de la societat - consciència social - apareix com a reflex de l'èsser social . Alhora , influeix de manera activa sobre aquest, sobre l'activitat pràctica de la humanitat . El concepte d'esperit també s'empra en sentit metafòric com a sinònim d'essència : esperit de l'època , esperit del temps (ànima , pensament , consciència , psique) .

A més, paral·lelament amb el que la filosofia i la psicologia entenen pel nom d'ànima, també existeix la teologia o el cristianisme que tenen una definició diferent per aquest mot seguint les seves pròpies creences. La teologia cristiana principalment, la teologia protestant alemanya s'inspira del Idealisme (corrent basada sobre les Idees) i arriba a concebre l'ànima com únicament "subjectivitat". Aquest mateix Idealisme influeix per Descartes el pensament d'alguns corrents catòlics. En efecte, Descartes, afirmant "penso, després existeixo", tanca la reflexió filosòfica en el món de les idees. És considerat el pare de l'idealisme.

Els filòsofs esmentats en el paràgraf anterior són, majoritàriament filòsofs "idealistes". El Realisme filosòfic, va donar naixement tant al Empirisme i al Marxisme com a la filosofia existencialista.

Les definicions dogmàtiques del Magisteri de l'Església Catòlica tracten principalment de les relacions entre ànima i cos. Les principals són les següents:

- L'home té una sola ànima (ψυχή)
- L'ànima existeix en cada home com individualment diferent i és immortal en aquesta diversitat individual.
- L'ànima és forma corporis per si mateixa.
- Del Papa Joan XXII: L'ànima pot tenir la visió plena de Déu, només després de la mort.
- L'ànima és creada i infosa immediatament per Déu en el moment de la concepció.

- L'ànima no pertany a la substància divina.
- L'ànima no porta una existència pre-corporal.
- L'ànima no té un origen material.
- Ella constitueix el principi vital de l'home.
- És superior al cos.
- La seva espiritualitat pot ser demostrada.
- El Concili Vaticà II supera l'esquema ànima-cos i parla de persona. "L'home és un en cos i ànima i transcendeix en la seva interioritat la totalitat de les coses ..."

I, doncs, com funciona l'ànima humana?

L'ànima humana és la més complexa i la més elevada de les ànimes. Els nostres savis han dit: "És cridada per cinc noms: Nefesh (ànima), ruaj (esperit), neshama (alè), Jaia (vida) i lejidá (singularitat)". Els mestres jasídics expliquen que els cinc "noms" de l'ànima realment descriuen cinc nivells o dimensions de l'ànima. Nefesh és l'ànima com a motor de la vida física, ruaj és l'ésser emocional i la "personalitat", neshama és

l'èsser intel·lectual, Jaia és l'èsser supra-racional-el seient de la voluntat , el desig, el compromís i la fe, lejidá connota l'essència de l'ànima-la seva unitat amb la seva font.

Els mestres jasídics parlen de dues ànimes diferents que vitalitzen l'èsser humà: una "Ànima Animal" i una "Ànima Divina". L' Ànima Animal es guiada per la recerca de l'auto-preservació i auto-realçament, en això s'assembla a l'ànima i ser de totes les altres creacions. Però també tenim una "Ànima Divina"-una ànima guiada pel desig de tornar a connectar amb la seva Font. Les nostres vides són la història de la competència i interacció entre aquestes dues ànimes, mentre lluitem per equilibrar i reconciliar les nostres necessitats i desitjos físics amb les nostres aspiracions espirituals, les nostres energies enfocades cap al nostre ésser amb els nostres anhels altruistes. Aquestes dues ànimes, però, no resideixen "una al costat de l'altra" dins del cos, més aviat, l'Ànima Divina està investida dins de l'Ànima Animal-així com l'Ànima Animal està investida dins del cos. Ostensiblement, les dues ànimes estan en conflicte una amb l'altra, però en essència són compatibles.

L'ànima és formada al ventre dels regnes espirituals suprems, on adquireix la seva identitat i missió distintiva. Per complir aquesta missió és enviada al regne físic, investida dins d'una Ànima Animal i equipada amb un cos. Aquí l'Ànima Divina és desafiada per les (aparentment) conflictives necessitats i desitjos de la Ànima Animal; aquí la realitat divina és enfosquida pel dens acte-encobriment del cos i el món físic. En aquesta sorra de veritat oculta i perpetu desafiament, l'ànima pot expressar i convertir en realitat completament el seu poder diví.

Existeix l'ànima humana després de la mort?

L'existència d'una ànima humana sempre ha sigut un tema subjectiu i que dona lloc a moltes i diverses opinions. Les diferents especialitats de coneixements s'esforcen al llarg dels anys per poder tindre el seu parer universalment vàlid i coherent.

Segons la religió catòlica i la teologia, l'ànima humana és immortal i eterna i mai arriba a morir. Quan la persona que tenia aquesta ànima mor, la seva ànima busca un altre camí i depenent de l'actitud que tingué la persona de la qual formava part durant els seus anys de vida, l'ànima pot anar al cel, al purgatori o a l'infern.

La ciència té diferents postures i opinions respecte aquest tema. Hi ha científics que afirmen que l'ànima humana pesa 31 grams, ja que quan morim perdem aquest pes d'immediat. D'altres postures no defensen aquest fet i simplement pensen que l'ànima humana no existeix ni amb vida ni amb mort.

La filosofia, majoritàriament, defensa l'existència d'una ànima humana que forma part de la mateixa persona i dels seu esperit. Diferents filòsofs i fins i tot psicòlegs han investigat i no s'aconsegueix tindre una opinió que sigui compartida i comprovada.

Però, tot i les diferències que pot haver amb les opinions de tothom sobre aquests temes tan qüestionats i discutits, cada persona necessita saber que es l'ama de si mateixa i existeixi o no l'ànima, tot el que aquesta persona farà, sentirà i somniarà influirà en la seva persona i en la seva salut. O en altres paraules, la nostra ànima té la capacitat d'impactar sobre el nostre cos i nosaltres solament som les úniques persones que ho podem controlar.

LA PRIMERA FOTO VERTADERA DE L'ÀNIMA HUMANA:

Quan Karin Fischer , una mestressa de casa alemanya de 32 anys , va ingressar a l'hospital Frankfurt per sotmetre a una operació , estava molt lluny d'imaginar l'enrenou i les conseqüències que portaria la seva estada al quiròfan . De fet , tampoc sospitava que eren els seus últims moments de vida .

La intervenció a la qual anava a sotmetre , encara que no era senzilla , tampoc era d'alt risc; anaven a corregir unes vàlvules defectuoses que tenia implantada al cor . Però alguna cosa va sortir malament i una sèrie de complicacions van fer que el seu cor deixés de bategar tan sols quaranta-cinc minuts després de l'inici de l'operació .

En els controls , el monitor cardíac assenyalava l'estat de mort amb una línia recta que recorria la pantalla . Cap de les dotze persones de l'equip va veure res del que revelava la fotografia .

En el moment de la seva mort , Karin es trobava envoltada de dotze persones , tots ells membres de l'equip de cardiologia : metges , tècnics i infermeres van comprovar com tots els esforços per intentar revifar eren inútils .

El professor Peter Valentí , director del Departament de Divulgació Didàctica de l'hospital, també era al quiròfan . En aquella ocasió la seva tasca consistia a manejar una càmera de fotos . És molt freqüent que, durant les intervencions , es fotografïï o film la tasca dels cirurgians , això s'utilitza després per a la divulgació científica, els arxius mèdics i , sobretot , per a les classes universitàries a la facultat de Medicina . També va ser professor Valentín qui , pocs dies després , després de recollir el rodet al laboratori i veure les còpies , no va poder contenir la seva sorpresa . Una de les fotografies ensenyava , amb tota claredat , com una forma humana , difusa i transparent , s'elevava cap al sostre amb els braços oberts : Era la foto d'un esperit ia més, estava sortint del cos de la morta !

La seva primera reacció va ser pensar que algú li havia fet una broma ; sens dubte els del laboratori fotogràfic amb un muntatge sorprenent . De manera que va portar la còpia a un altre laboratori perquè un dels seus experts descobrís si es tractava o no d'un truc .

Peter Valentí no sortia de la seva sorpresa mentre escoltava les paraules de l'expert . La foto era autèntica ! Un estudi més profund i detallat portava a la mateixa conclusió : no hi havia tal muntatge , no existia truc algun.

A més , com si es tractés d'una ironia , a la imatge es podia veure clarament la pantalla del monitor en el moment en què la pacient expirava , coincidint amb el moment en què l'esperit sortia del seu cos . Ningú havia vist res, l'ànima és invisible als ulls humans. El professor Valentí va decidir consultar el cas amb el rector de l'hospital , un capellà prou lúcid i poc amant de perdre el temps amb trivialitats .

La seva primera reacció va ser la d'exclamar : " Déu meu, és una ànima humana ! " . El capellà va insistir a divulgar la notícia : per primera vegada algú aconseguia fotografiar una ànima . Es van remetre còpies a molts centres religiosos de tot Europa , així com als majors estudiosos del tema .

La resposta de l'Església va ser immediata : el llavors Papa, SS Joan Pau II , va demanar que li enviés una foto per estudiar als laboratoris del Vaticà . No existeix encara una resposta oficial de la Santa Seu , però la foto ja va ser rebuda i els experts de Roma es troben investigant . Les seves primeres impressions són positives : tot sembla indicar que no hi ha truc i que la foto revela la veritat : un esperit humà sortint d'un cos que acaba de morir .

Un dels estudiosos de la matèria que va rebre la fotografia és el doctor Frank Müller , científic alemany que es va dedicar a investigar exhaustivament l'insòlit document . És la primera vegada que s'obté la imatge de l'ànima humana . La seva conclusió va ser rotunda : és la prova que faltava , el que molts han estat buscant des de sempre . Segons ell , l'ànima de les persones té una vida eterna després de deixar el cos físic . Al seu entendre , això és una confirmació del narrat per la Bíblia , i sense truc possible , ja que els millors experts han estudiat la foto durant diverses setmanes , amb els aparells més sofisticats i el major interès .

Pel doctor Müller està clar que sempre hi haurà gent escèptica que es negui a creure en l'evidència , però tampoc ells tenen una resposta convincent que expliqui la presència de la imatge sobre el paper . És una qüestió d'extrems on, un cop més , l'inexplicable té un paper rellevant .

No hi lloc a més estudis , la ciència ha demostrat que és una fotografia autèntica sense trucatges de cap espècie . Ara només queda acceptar les coses com són sense donar-li més voltes .

Però mentrestant , molts han suggerit que podria tractar-se de la foto més important obtinguda mai . Una altra prova de la immortalitat de l'ànima...

3.4 Parlar amb un mateix:

Parlar amb un mateix... aquest simple acte pot semblar de persones boges o un acte sense sentit que es fa merament per perdre el temps o per avorriment. Parlar amb un mateix significa sentir-se malament? Significa no tindre amistats? Significa estar trist? No, no i no. Parlar amb una persona mateixa no és tan sols dir amb veu alta els teus pensaments per escoltar-los millor. Parlar amb un mateix significa treure's pesos del damunt, disminuir l'estrès, baixar la pressió sentimental i emocional i sentir-se millor amb la mateixa persona. D'aquesta manera ens podem conèixer, ens podem relaxar, podem trobar tots els seus avantatges i buscar un moment en el que ens sentim que som nosaltres plenament amb el nostre existir.

Si a algú li enxampen parlant sol, el més normal és que s'inventi una excusa. Per exemple, "estava pensant en veu alta". És estrany que alguna persona reconegui que manté encesos diàlegs amb el mirall del bany o que aconsegueix resoldre importants qüestions després d'explicar-se a si mateix en veu alta una vegada i una altra l'assumpte en qüestió. Socialment no està acceptat parlar sol. Encara s'associa amb

alguns trastorns mentals com l'esquizofrènia, patologies en què els malalts senten veus al seu cap i entaulen hipotètics diàlegs amb elles.

Però la gent sana que parla sola està molt corda. Almenys això diu el psiquiatre Luis Rojas Marcos. En el seu últim llibre, *Superar l'adversitat. El poder de la resiliència* (Espasa Llibres, 2010), apunta que "parlar amb amics, amb una planta, amb un gat o amb un mateix és un dels factors que ajuden a superar una situació de crisi". Parlar amb un mateix en veu alta també és útil per pensar millor i prendre decisions. "Per a molta gent és una forma de rebaixar la intensitat emocional, un alleujament. Estan bojós? No crec, els avantatges són enormes", comenta el psiquiatre.

Parlar sol, tampoc és un símptoma de solitud o de no tenir amics. Per a molta gent és una manera d'organitzar o aclarir les idees. Com més extravertida és la personalitat, els diàlegs interns en veu alta són més freqüents. En opinió de la psicòloga Isabel Larraburu, les persones que exterioritzen molt les seves idees i estats d'ànim necessiten major quantitat d'estímul sensorials per aconseguir l'equilibri personal. "Si es veuen forçats a l'aïllament o la soledat, poden arribar a construir-se un ambient a la seva mida parlant sols, amb els animals o amb les plantes". Tot el contrari passa als tímids. "Un excés d'estímul externs pot arribar a descompensar-les. Estan més a gust amb el silenci", explica la psicòloga.

De nens o d'adults, tots tenim soliloquis. S'estima que aquestes reflexions en veu alta sense interlocutor suposen entre el 20% i el 60% dels comentaris que fan els nens entre els quatre i els 10 anys. Quan ens fem grans, seguim explicant-nos una recepta mentre cuinem, repetim un número de telèfon per memoritzar o ens animem davant del mirall amb aquesta conversa / discussió que hem de tenir d'una vegada amb el cap.

En resum, parlar amb un mateix fins i tot et pot fer més intel·ligent mentre utilitzes els seus quatre tipus de converses amb un mateix: afalagadores, de motivació, d'establiment d'objectius i de diàleg exterior.

Aquests tipus es defineixen de la següent manera:

1. Afalagador . Per què esperar a obtenir elogis d'un altre? Si te'ls mereixes ,
elogia't a tu mateix . A més , la majoria de la gent no va a tenir ni la més remota
idea sobre les petites accions que fas bé. Com per exemple que vas decidir
passar de llarg la gelateria per mantenir el teu compromís sobre perdre pes .
Això no mereix un elogi , tal com : "Estàs orgullós de tu " ?
2. De motivació . És possible que no tinguis ganes de fer les tasques avorrides o
difícils , com ordenar la teva habitació o estudiar , però tot es fa més fàcil si
estàs rebent ànims . Una cosa així com: Anem campió , arregla això durant el
matí i per la tarda seràs lliure ! Per què no dir-t'ho a tu mateix ?
3. Diàleg Exterior . Tens problemes amb prendre una decisió ? Si et quedes o vas ?
Si parles o romans en silenci ? Les opcions no són fàcils . En efecte , a causa que
són molt difícils , sovint no arribem a fer una elecció realment , tenim per
costum respondre impulsivament per hàbit o ansietat . És molt més eficaç ,
però, crear un diàleg amb tu mateix per poder sentir el que opines . "Vull
quedar-me per x però vull anar per i . Estic clarament ambivalent . No obstant
això , necessito saber que decisió prendre. És hora de tenir un interessant
diàleg amb mi mateix i veure en quina direcció bufa el vent " . Tenir aquest
tipus de diàleg pot ajudar a fer un compromís digne d'elogi o una conciliació
viable entre els seus desitjos , les seves necessitats i expectatives dels altres .
4. L'establiment d'objectius . Diguem que estàs tractant de ser millor organitzat
perquè les vacances no siguin tan frenètiques . Establir un objectiu i fer un pla
(és a dir , què fer, quan fer-ho , com fer-ho) pot ser de gran ajuda . És clar que
pots simplement fer una llista, però dir-ho en veu alta centra la teva atenció ,
reforça el missatge , controla les teves emocions fora de control i t'allunya de
les distraccions . Els millors atletes fan això tot el temps dient-se a si mateixos "
Mantingues el cap cap avall . Mantingueu els ulls a la pilota. Respira " .

3.4.1. El subconscient i el món dels somnis

L'INCONSCIENT:

El terme subconscient o inconscient és el més popular dins de la psicoanàlisi, fins al punt que identifica la mateixa psicoanàlisi. Aquesta psicoanàlisi fou descoberta per Sigmund Freud (1856-1939), metge i neuròleg, qui deu el seu reconeixement històric a l'elaboració d'un mètode que parteix de l'inconscient per tractar les malalties mentals. Freud va abandonar aviat les seves investigacions neurològiques per dedicar-se de ple a l'estudi dels anomenats "malalts nerviosos": Utilitzà la hipnosi durant un cert temps, però descartà aquesta tècnica terapèutica després de comprovar que els seus efectes només es mantenien mentre el malalt era sota la suggestió hipnòtica; un cop desapareixia aquesta, tornaven a reaparèixer els mateixos símptomes patològics.

Més endavant li arribà una beca que el va permetre estudiar més amb profunditat aquest tipus de malalties. Fins i tot, va escriure un llibre anomenat "La interpretació dels somnis" (1900), un extensíssim llibre on Freud desenvolupava una tesis fonamental: "Els somnis no solament no són un producte psíquic rebutjable, com es creia fins aleshores, sinó que representen un treball psíquic normal ple de sentit".

Al cap d'uns anys Freud va poder fer les seves pròpies conclusions i es va formar una societat Psicoanalítica a Viena. Un cop formada aquesta societat, es va celebrar el primer congrés mundial de psicoanàlisi a Salzburg (Àustria).

I un cop ja s'especialitzà en aquesta especialitat, li va ensenyar al món les seves conclusions. Els psicoanalistes prefereixen explicar l'inconscient com una "dimensió del psíquic, radicalment diferenciada de la consciència encara que hi sigui vinculada", o també amb les expressions verbals del subjecte que s'infiltrin a través del discurs. La idea de l'inconscient arriba a la psicoanàlisi a través de dos camins: la filosofia i la psicologia de l'època.

Freud partia d'un fet simple per il·lustrar l'inconscient: qualsevol representació o element psíquic pot estar present en la nostra consciència i més tard desaparèixer. I, malgrat tot, pot tornar a aparèixer a través del record, no com a conseqüència d'una altra percepció sensorial.

Això equivalia per a Freud, al fet que la representació o element havia estat latent (no explícit a nivell conscient), i aquest fet seria una de les dimensions de l'inconscient.

Les conclusions de Freud es poden resumir de la següent manera:

- “La consciència és només una part del psíquic (part visible), però no s’hi poden trobar respostes a molts dels nostres actes”.
- Hi ha representacions que, en un moment donat, no són conscients (no són a la consciència), però poden esdevenir conscients. A aquest nivell, Freud li donarà el nom de *preconscient*, hi ha un nivell inconscient que no arriba mai a la consciència (l’acció d’ordenar, per exemple). L’inconscient solament s’obre pas cap a la consciència a través d’associacions, per exemple els somnis, els actes fallits (equivocacions o oblits en la realització de qualsevol acció), els lapsus i els símptomes. A aquest tercer nivell, Freud li dona el nom d’inconscient.

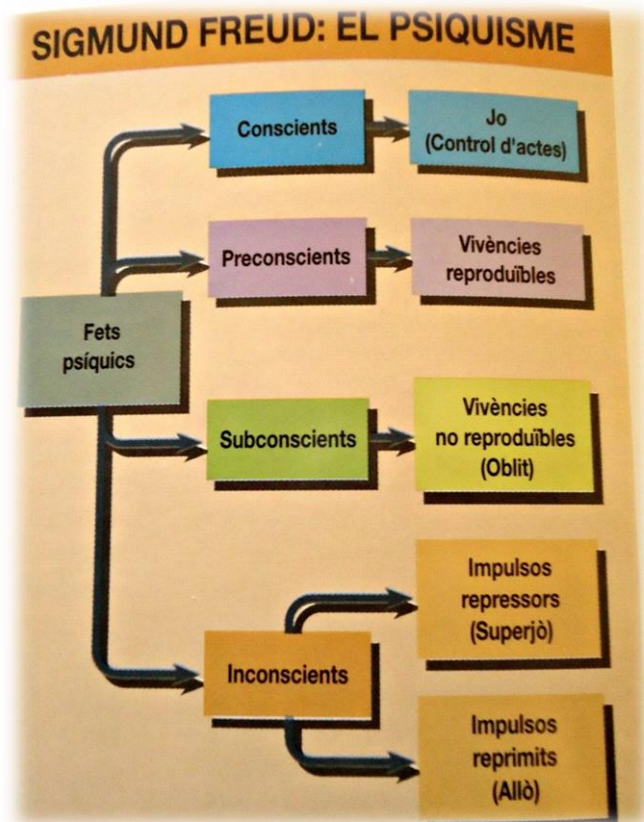
Dins de la nostra ment hem de distingir entre la ment conscient i el subconscient. Hi ha diferències molt grans entre les capacitats d’aquestes dues ments. L’èsser humà utilitza la ment conscient per planificar, proposar metes, avaluar i prendre decisions. Per l’altra part, el subconscient és el millor aliat de l’èsser humà, una part de la seva ment dedicada a un sol propòsit, el de fer qualsevol cosa que sigui necessària per mantenir-lo sa. Per arribar a aquesta funció de protector, el subconscient necessita saber interpretar la informació del que l’envolta. Un exemple: Si una persona apropa la mà a una paella calenta, el seu subconscient faria que reaccionés de forma instantània per apartar la mà per no cremar-se. El nostre subconscient és un processador d’informació molt més poderós i ràpid que la ment conscient i dirigeix els nostres pensaments i les nostres accions gairebé tot el temps.

Segons la teoria psicoanalítica, les representacions de l'inconscient tenen la particularitat d’incidir decisivament en la vida psíquica del subjecte (neurosi), de ser eficaços. Pels psicoanalistes, els símptomes propis de la neurosi o psicosi són l’efecte d’una cosa que el subjecte no coneix, però que és prou eficaç per contrariar la mateixa voluntat. Cal pensar en un símptoma com l’insomni, en el qual el propòsit conscient de dormir es veu obstaculitzat per alguna preocupació inconscient.

Freud va establir d'aquesta manera l'anàlisi dels somnis com el camí directe a l'inconscient.

A partir d'aquest moment, nombrosos autors han investigat i desenvolupat tot tipus de teories relacionades amb l'activitat dels somnis per intentar comprendre la funció d'aquests. Com hem vist, Freud va suposar que els somnis tenen la missió de satisfer, simbòlicament desitjos sense resoldre.

Avui en dia alguns psicoanalistes desenvolupen diferents mètodes per trobar diferents sentits bé mitjançant l'anàlisi verbal, bé mitjançant l'experimentació del que s'ha somniat a través de la identificació dels elements del somni.

EL MÓN DELS SOMNIS:

Quantes vegades has despertat fent-te la pregunta de per què hauràs somniat una cosa determinada?... Probablement t'haurà passat que un somni condicioni el teu estat emocional durant un dia o més. Algunes persones són capaces de relatar un somni que van tindre fa anys degut al seu impacte, altres identifiquen el mateix somni repetit en diferents etapes de la seva vida. Moltes vegades no recordem el contingut

d'aquests i quan ho fem tendim a jutjar-lo com una cosa estranya o sense sentit. Quan ens aixequem angoixats després d'un malson volem oblidar-lo immediatament.

Malgrat que els éssers humans dormim entre un terç i un quart de la nostra vida no li donem massa importància als nostres somnis. Estem tan centrats en la nostra activitat diürna que pensem que dormir solament té que veure amb el descans. És cert, somniem de forma involuntària, però els somnis ens amaguen un gran tresor...

És important saber que la majoria dels somnis no ens parlen de forma directa. Dins de cadascun hi ha diversos nivells d'informació.

Els somnis són una font d'informació molt valuosa per conèixer-te a tu mateix i t'ofereixen eines per moure't en el teu dia a dia. El treball adequat amb els somnis suposa sempre un enriquiment i una ampliació de la teva consciència. L'èsser humà s'ha de conèixer a través dels somnis i això l'ajudarà a aconseguir un major equilibri i l'orientarà vers el seu propi desenvolupament.

3.4.2. L'ànim i el desànim

Els estats d'ànim:

L'estat d'ànim és l'humor o to sentimental, agradable o desagradable, que acompanya una idea o situació i es manté per algun temps. És un estat, una forma d'estar o romandre, que expressa matisos afectius i la durada és prolongada, d'hores o dies. Quan aquest to es manté habitualment o és el que predomina al llarg del temps, vam parlar d'humor dominant o estat fonamental d'ànim.

A diferència de les emocions, com la por o la sorpresa, un estat d'ànim és menys intens, més durador (pot durar hores o dies), i menys específic (menys donat a ser activats per un determinat estímul o esdeveniment).

També es diferencien del temperament o la personalitat, els quals són actituds permanents en el temps. No obstant això, determinats tipus de personalitats poden predisposar al subjecte a uns determinats estats d'ànim.

En el llenguatge popular es parla d'ànim o humor, en el llenguatge científic, es parla de Tímia (estat), de funció tímica, d'afectes (estats psíquics que expressen matisos afectius).

La societat en general tendeix a només pensar que ser feliç i somriure és l'única forma de viure correctament i de la millor manera. El que no tothom sap és que per poder créixer i formar-se com a persona, i poder adquirir bons coneixements i una certa maduresa, se necessita haver patit i gaudit al llarg de la vida.

L'ànim:

Popularment, l'ànim és aquella sensació que tenim tots de positivitat i d'esperança i confiança en un mateix i en els demés. Aquelles ganes que té un de no perdre res, i aquelles forces pensant que tot sortirà el millor possible.

L'ànim és quelcom que ens dóna forces per caminar endavant i seguir el nostre camí. Per això aquest ànim, aquesta positivitat interior nostra mai l'hem de perdre perquè gràcies a ell podem ser com som i fins i tot millorar.

Desànim:

Per greus que siguin les dificultats a vegades el nostre pitjor enemic és dins nostre. El desànim és un parany que ens tendeix el nostre pensament quan li donem permís per donar-nos compassió i deixem que la por ho tenyeixi tot d'ombres.

L'èsser humà: un misteri? Una visió enigmàtica del nostre interior...

Maria Montserrat Román Sastre

En la vida hi ha circumstàncies sobre les quals no podem influir, però aquelles que nien en nosaltres mateixos només ens poden vèncer quan li ho permetem.

Els millors consells per vèncer el nostre desànim en els nostres pitjors moments són els següents: no lamentar-se de la sort d'un mateix, no donar les culpes a ningú ni a res, aprendre de les dificultats de la pròpia vida i no tindre pensaments negatius i poc esperançadors.

En qualsevol situació, sempre hi ha una cosa dolenta i alguna cosa bona, una oportunitat per posar-te a prova i fins i tot per explorar el teu sentit de l'humor. Allunya't una mica dels problemes i somriu amb qualsevol motiu. Tot això t'ajudarà a superar el desànim, perquè indiscutiblement, el que tothom ha de fer en qualsevol moment és PUJAR L'ÀNIM!

3.5. L'ètica de la felicitat:

Què és la felicitat?

"Felicitat no és fer el que un vol, sinó creure el que un fa."

Jean Paul Sartre

La felicitat (del llatí *felicites*, al seu torn de *felix*, "fèrtil", "fecund") és un estat emocional que es produeix en la persona quan creu haver assolit una fita desitjada. Tal estat propícia pau interior, un enfocament del mitjà positiu, al mateix temps que estimula a conquerir noves metes. Es defineix com una condició interna de satisfacció i alegria.

La felicitat és un component que ens permet viure cada moment de la millor manera possible i ens dóna aquell salt que necessitem per donar sempre un pas endavant. Però, com s'aconsegueix incorporar la felicitat a la nostra vida? Primer és necessari acceptar la nostra realitat i després intentar confrontar-la amb positivisme; començar a entendre els problemes com uns simples obstacles que el fet de superar-los ens aproparà a la conquesta dels nostres somnis.

Definir el concepte de felicitat és tasca àrdua. Segurament sigui una de les definicions més controvertides i complicades. L'èsser humà ha tendit sempre a perseguir la felicitat com una meta o un cap, com un estat de benestar ideal i permanent al qual arribar, però, sembla que la felicitat es compon de petits moments, de detalls viscuts en el dia a dia, i potser la seva principal característica sigui la futilitat, la seva capacitat d'aparèixer i desaparèixer de forma constant al llarg de les nostres vides.

La felicitat, concepte amb profunds significats, inclou alegria, però també moltes emocions, algunes de les quals no són necessàriament positives (compromís, lluita, repte, fins i tot dolor).

Mai ens hem de ficar tristos, ni rabiosos ni tenim que plorar per qualsevol canvi inesperat que se'ns fiqui al damunt. Tan sols hem de somriure i seguir lluitant. S'ha de mantenir la nostra felicitat en totes les ocasions, perquè aquest món sense nosaltres no existiria. Si ens mirem davant d'un mirall podrem veure la raó per la qual ser feliços: estem vius.

Moltes vegades tendim a no plorar, a no somriure intensament, a no fer cares que expressin els nostres sentiments... i tot això tan sols per vergonya pel que la gent pugui arribar a pensar o dir, o per por de fer el ridícul. I res d'això tindria que ocórrer, perquè la gent no tindria que criticar a ningú perquè faci alguna cosa que li surti del seu interior. Si algun dia li passa això a algú, la solució és no fer cas del que diguin els altres, pensa que cadascú en té més que suficient amb la seva vida com per ficar-se amb la dels demés.

Hem de pensar en la millor manera de extreure tot el que sentim. Mai tenim que extreure els nostres sentiments d'una forma violenta, és a dir, si per exemple estem enfadats no tenim que cridar com boigs o pegar a algú amb el qui estiguis enfadat. Simplement tenim que exterioritzar els nostres sentiments d'una forma natural, que no sigui agressiva.

Hi ha vegades que desitgem expressar els nostres sentiments i no sabem com fer-ho.

Una bona forma és primer donant l'oportunitat d'escoltar-nos, i intentar descobrir què és el que el nostre interior ens tracta de dir. Si no t'agrada el que sents, un bon mètode per solucionar-lo és buscar les causes d'aquelles emocions i una vegada les tens localitzades, intenta eliminar-les ja sigui amb acceptació o perdó.

Una vegada hagis acceptat o perdonat, veuràs com pots mirar la vida d'una altra manera totalment diferent, i que pots cridar al cel, i somriure immensament, i plorar d'emoció; serà llavors quan començaràs realment a viure.

“ Sigues feliç!

El món d'ahir vol que gaudeixis del seu alè entregat.

El món d'avui vol que gaudeixis del seu alè d'entrega.

El món de demà vol que gaudeixis del seu alè que omple.

Sigues feliç!

Sigues feliç pel matí amb el que tens.

Sigues feliç al vespre amb el que ets.

Sigues feliç! “

Sri Chinmoy: Sigues feliç!

La felicitat no és quelcom que succeeix. No és el resultat de la bona sort o de l'atzar. No és quelcom que pugui comprar-se amb diners o amb poder. No sembla que desprengui dels esdeveniments externs, sinó més aviat de com els interpretem. De fet, la felicitat és una condició vital que cada persona ha de preparar, cultivar i defensar individualment. Les persones que saben controlar la seva experiència interna són capaces de determinar la qualitat de les seves vides. Això és el més a prop que podem estar de ser feliços.

Contràriament al que creiem normalment, els millors moviments de la nostra vida no són moments passius, receptius o relaxats. Solen succeir quan el cos o la ment d'una persona han arribat fins el seu límit en un esforç voluntari per aconseguir quelcom difícil que valgui la pena. Una experiència òptima és quelcom que fem que succeeixi.

Tindre el control de la vida mai és fàcil, però a la llarga les experiències òptimes afegeixen un sentiment de mestria que està tan prop del que volem dir normalment com felicitat, com de qualsevol altra cosa que pugem imaginar.

Com ho podem controlar?

Quan estàs furiós, tens pensaments de fúria; quan et sents feliç, tens pensaments feliços. Sembla que els pensaments estiguin influenciats pel que sents. Inclús encara que et consideris un pensador lògic i equànime, et seguirà influenciant el que sentis aquell dia. De fet, els nostres pensaments poden canviar d'un moment a un altre igual que canvien les nostres emocions.

El fet de com reaccionem al mal temps o a la crítica d'un amic depèn de quelcom molt més profund que hi ha dins nostre, quelcom que és tan omnipresent que poques vegades som conscients que existeix. I aquella part de nosaltres que té domini sobre les nostres emocions, i consegüentment sobre el nostre pensament i les nostres accions, és la responsable de l'èxit que aconseguim en la nostra vida. Aquesta part tan potent és la nostra seguretat interior.

Com defineixen els experts la felicitat?

- *"No hi ha deure que descuidem tant com el deure de ser feliços."*

Stevenson, Robert Louis

- *"La manca de les coses que l'home desitja és un element indispensable de la felicitat."*

Russell, Bertrand

- *"Busquem la felicitat, però sense saber on, com els borratxos busquen casa, sabent que en tenen una."*

Voltaire, François Marie Arouet

- *"La felicitat no és un ideal de la raó, sinó de la imaginació."*

Kant, Immanuel

- *"Els homes obliden sempre que la felicitat humana és una disposició de la ment i no una condició de les circumstàncies."*

Locke, John

4. PER QUÈ SOM AIXÍ?

Per què som així o per què som com som és un dubte existencial que tots i cadascú de nosaltres ens hem fet o ens farem en algun moment de la nostra vida.

Tots nosaltres som vida, som esperança i som il·lusió. Som éssers vius que em arribat a la terra a la recerca de lluitar i aconseguir tot el que ens proposem i a la recerca de la felicitat que ens portarà a on volem restar en pau: el nostre interior. Som unes persones reflexives que ens qüestionem tot amb el nostre art de la paraula com a éssers simbòlics que som. Som matèria plena d'emocions i sentiments que fan que el món prosperi i que la seva espècie es desenvolupi amb forces.

La nostra existència ha creat molts canvis en la vida tal i com la coneixem. Hem evolucionat i hem donat pas a uns humans capaços de millorar o destruir el món. Hem aconseguit unes metes que els nostres avantpassats no es podien imaginar. I tot això ho hem aconseguit gràcies al desenvolupament de la nostra intel·ligència que la seva capacitat per imaginar, reflexionar, inventar i esperar s'ha convertit en infinita. Igual d'infinita que la nostra ànima, el nostre Bé més intern, la nostra vida en un destí, el nostre camí...

I amb tot això hem aconseguit canviar nosaltres i el món: la humanitat ha aconseguit donar un pas endavant de tots els problemes que poden arribar a succeir i intentar preveure'ls amb la més pura intenció d'atenuar-los. Diferents tipus de ciències i creences ens donen el seu recolzament en la recerca d'identificar-nos i de conèixer millor les nostres arrels i a nosaltres mateixos.

Realment per arribar a conèixer el més mínim detall de la nostra pròpia existència, hem d'escoltar-nos i parlar amb nosaltres mateixos. La nostra força interior ens dirà la resposta correcta als nostres passos, als nostres actes i al nostre futur. Aquesta força ens donarà els ànims que necessitem en la nostra recerca de la felicitat vertadera. El nostre desànim tan sols serà el nostre més temut enemic del qual en tindrem que agafar només la part positiva que és la maduresa i experiència que es desprèn després de sofrir-lo.

I així és com aconseguirem gaudir d'una vida cada cop millor i amb una felicitat que la farà única, inigualable i immillorable. Per aconseguir aquesta felicitat no hem de dubtar de les nostres capacitats, ni sentir-nos dèbils, ni rendir-nos amb les condicions externes que puguin tindre lloc. Tan sols som producte d'una imaginació humana, que significa que podem arribar a ser tot el que volem i més, perquè el món no seria com és sense utilitzar totes les nostres capacitats i coneixements que em adquirint gràcies a la nostra esperança, el nostre esperit i el nostre afany de superació personal.

Hem arribat al nostre ésser actual com a conseqüència d'una barreja entre desenvolupament de l'espècie humana, herència i coneixements i entorn cultural propis. És a dir, la nostra història marca gran part del nostre estat actual, però també en marquen qualitats pròpies les nostres herències familiars dels gens com també l'entorn on haguem desenvolupat el procés de socialització i on haguem après tots els nostres coneixements i les nostres cultures i creences.

Som el resultat sense fi d'un univers on tot serà possible i on els humans aconseguirem superar tots els reptes. Hem esdevingut plena esperança pel món quan està en greus problemes. Som pau i som guerra. Necessitem totes aquestes emocions i tot tipus d'experiències per formar-nos d'una manera madura, intensa, correcta i complexa. Som éssers en la recerca de la nostra pròpia aventura, la qual és buscar la resposta a totes les preguntes que se'ns ocorren d'una manera valuosa, vàlida i respectable per tothom d'una forma objectiva amb el nostre toc personal de subjectivisme. Perquè sense ser diferents els uns dels altres amb les nostres qualitats pròpies, el món no podria ni existir...

"L'home és un experiment, el temps demostrarà si val la pena"

Pedro Rodríguez

5. QUÈ EN DIU SOBRE AIXÒ LA/L'...

a) Filosofia

Segons el filòsof francès Gabriel Marcel "l'èsser humà és un ser corporal i està al món i manté relacions amb els altres éssers mitjançant el seu cos". L'estudi de l'encarnació en el pensament de Marcel és, doncs, principalment l'estudi de la corporalitat humana, que no és quelcom accidental o afegit a l'èsser humà, sinó quelcom metafísic, propi del seu ser.

Vista l'afirmació de Marcel, l'èsser humà seria un ésser encarnat, obert, lliure i espiritual.

b) Psicologia i psicopedagogia

L'èsser humà per la psicologia i la psicopedagogia és el resultat d'un conjunt de característiques que porten a l'existència d'ell mateix sent conscient de les seves emocions i dels seus pensaments. Per la psicologia en si l'important de l'home són els seus processos mentals, la conducta d'aquest en funció del seu raonament i que el converteixen en el centre de qualsevol ésser viu del nostre planeta.

c) Sociologia

"L'èsser de l'home es fonamenta en la paraula" Martin Heidegger

La sociologia estudia l'èsser humà dintre de la societat, analitzant el seu aprenentatge, les seves costums i els seus hàbits, els seus comportaments i les seves relacions, i això fa possible que el resultat final sigui l'estudi de l'èsser humà dintre d'un grup social.

d) Parapsicologia i ciències esotèriques

Segons la parapsicologia i les ciències esotèriques l'èsser humà es defineix com la interacció de dues estructures denominades psique (ment) i soma (cos). El cos connecta a l'èsser humà amb l'entorn natural i la ment ho fa amb l'entorn social.

e) Astrologia

L'astrologia ha estat present al llarg de la història de la humanitat doncs tracta de trobar les respostes existencials a les preguntes d'on venim, on anem i tot el que està relacionat amb la nostra vida. L'astrologia mostra la relació existent entre el cosmos i la psique, de tal manera que reflexa la coherència ordenada i profunda de la vida.

f) Religió catòlica

Segons la religió catòlica l'èsser humà és per naturalesa i per vocació un ésser religiós. El desig de Déu està inscrit en el cor de la humanitat, perquè l'èsser humà ha estat creat per Déu i per a Déu.

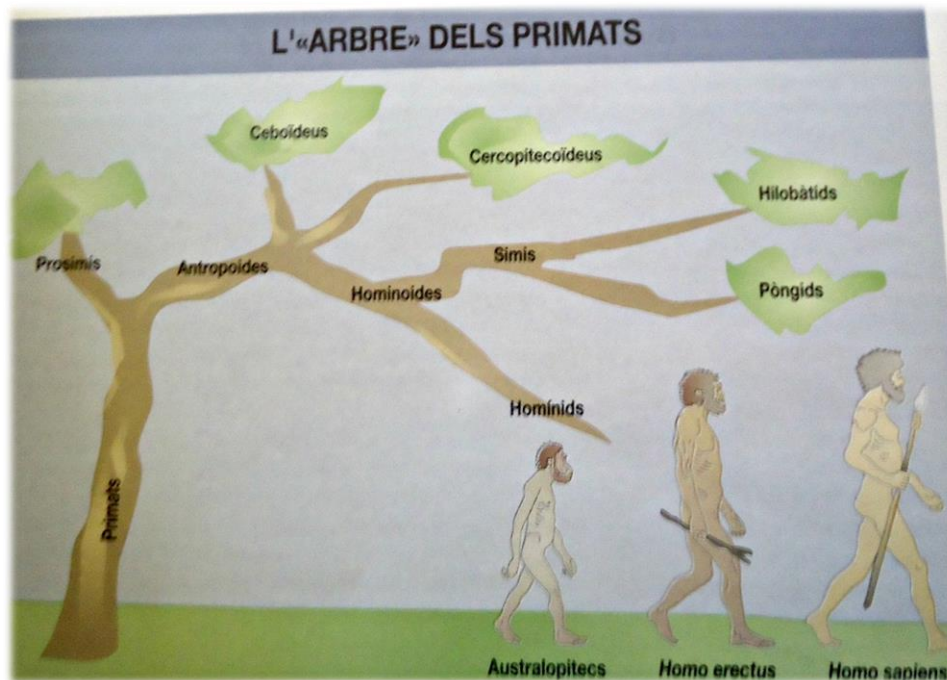
g) Teologia

Segons la teologia l'èsser humà és un ser creat, compost de cos i ànima, i a més, Déu el va crear amb gràcia sobrenatural, i coronat de glòria i honor. La unió de la part espiritual i de la part material, constitueixen l'èsser humà i el fan persona. Aquest ésser és la màxima creació de Déu amb la que va culminar la seva obra.

h) Ciència

La visió de la ciència situa l'èsser humà com un més en l'evolució biològica dels organismes vius de la terra. Des del punt de vista científic l'origen de l'èsser humà interessa a moltes disciplines: biologia, genètica, antropologia, paleontologia, arqueologia... La visió científica de l'origen de l'èsser humà té el

seu màxim exponent en l'obra de Charles Darwin que situa a l'espècie humana actual dintre de l'evolució biològica de la selecció natural i la selecció sexual.

i) Literatura

La literatura, com una manifestació artística, relaciona a l'èsser humà amb els demés, per deixar-los un testimoni de tot el que els pobles han fet amb la construcció de la seva identitat.

Segons l'escriptor Octavio Paz les paraules soltes no signifiquen res, si s'organitzen i s'entrellacen, van formant el teixit de significats que permeten establir per mitjà del pensament l'expressió del món.

j) Mitologia grecollatina

La mitologia grecollatina parla de l'origen de l'èsser humà en diverses històries de la creació, però destaca una per damunt de tot per la seva semblança amb el llibre del Gènesis de la Bíblia.

Els grecs pensaven que l'èsser humà va sorgir de la terra, i que aquests éssers salvatges i primitius van ser domesticats pels déus i pels herois.

Però de repent, la raça humana començà a degenerar i els déus van decidir exterminar a tots els éssers humans enviant a la terra una gran inundació.

Solament van ser perdonats Deucalió, fill de Prometeu i la seva esposa Pirra. Deucalió va construir un vaixell i es va refugiar en ell amb la seva esposa durant nou dies. Quan baixà el nivell de les aigües, van sortir de la nau i la parella va preguntar a l'oracle de Tehmis com podrien tornar a poblar la terra i restaurar la raça humana. L'oracle els respongué que havien de carregar varies pedres damunt de les seves espatlles i que les llencessin darrera d'ells protegint-se per no ser colpejats per elles. De les pedres que va llençar Deucalió van sorgir els nous homes i de les que va llençar Pirra, les noves dones. Així la terra tornà a ser poblada pels éssers humans.

k) Història

Per la història l'èsser humà és un producte de l'evolució i perfeccionament de l'univers i els éssers que tenen vida pròpia; i en aquest planeta, l'èsser humà té la avantatja de tindre un cervell desenvolupat a través de la seva evolució, el qual és capaç de realitzar operacions complexes d'anàlisi, síntesi i abstraccions, a la vegada que controla el treball conscient i inconscient del seu cos, i aquest mecanisme col·loca l'èsser humà al capdavant de la vida en la terra.

En aquestes condicions i fins els nostres dies, l'èsser humà pot conèixer la seva història perquè és el seu propi actor, és el que amb el seu nou esperit es projecta a l'univers. En efecte, l'èsser humà consolida la seva llibertat perquè pot compenetrar-se cap a altres esferes de l'univers i del ser.

Indiscutiblement, l'èsser humà és un ésser històric.

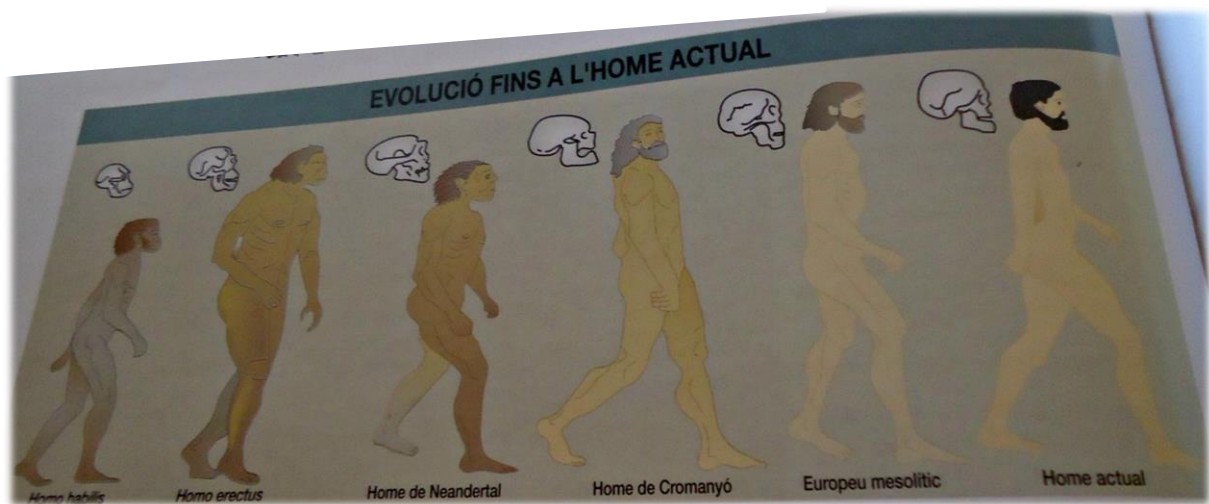
l) Antropologia

L'antropologia és una ciència integradora que estudia l'èsser humà en el marc de la societat i la cultura a les quals pertany. És la ciència que estudia l'origen i el desenvolupament de l'èsser humà i el mode de comportament social a través del temps i de l'espai.

L'ésser humà: un misteri? Una visió enigmàtica del nostre interior...

Maria Montserrat Román Sastre

Partint de la base que l'ésser humà és un animal social, l'antropologia agafa eines de les ciències socials, de les ciències naturals, de les ciències de la terra... fent que l'estudi de l'ésser humà es faci d'una forma integral i sobretot, social.

6. RESPOSTA A LES HIPÒTESIS

En aquest treball de recerca he buscat explicacions i respostes a totes les hipòtesis, dubtes i preguntes plantejades a l'inici del treball. He fet una recerca molt intrigant i enigmàtica de tot el nostre interior fins arribar al més mínim detall que pot copsar dins nostre. Amb totes les respostes i conclusions a les quals he arribat, puc dir que em sento emocionada de com tots nosaltres podem ser tan complexos. De fet, som complexitat. Som éssers plens de vida, que aquesta vida té un efecte ampli vist des de qualsevol angle.

L'ÉSSER HUMÀ: ÉS UN MISTERI?

Arribats a aquest punt, cal respondre la hipòtesi principal. El dubte principal, existencial i d'autoconeixement que molts ens fem. Responent a la pregunta: es pot verificar la resposta. Els humans som un misteri dins del món i del nostre propi coneixement. Molts tenim por d'admetre-ho però és així. Som un misteri, científicament parlant i també des del punt de vista filosòfic, psicològic, antropològic i de qualsevol tipus de ciència o creença que se'ns pugui ocórrer.

Evidentment, cada punt de recolzament que he seguit al llarg d'aquesta recerca m'ha donat punts de vista diferents i moltes respostes a diferents dubtes, però no ha acabat aquí. L'èsser humà es caracteritza per fer-se preguntes constantment, preguntes infinites .

Realment, som una matèria viva plena de vida, que no es pot arribar a conèixer mai plenament. Existeixen diferents teories sobre el nostre origen, la nostra persona, el nostre interior... però no podem saber de cap manera quina és la correcta, perquè fins i tot pot ser que cap sigui correcta.

El nostre interior mai el podrem arribar a conèixer plenament: sempre ens quedarà algun racó on investigar. Perquè l'èsser humà és un ésser ple de misteris, des del moment de cada naixement tots som un misteri per tota la societat, el món, i la vida.

La ciència ens diu que estem compostos de cèl·lules, òrgans, sistemes, aparells i moltes més estructures. La filosofia ens diu que estem compostos d'il·lusion, felicitat, sentiments, emocions, força, esperit... De fet, estem compostos per tot això i més. Tots som un tot, dins d'un altre tot. Sense algú concret, la vida podria ser diferent. Estem aquí per seguir el món i prosperar-lo amb l'ajuda i la cooperació de tots. Vivim per aprofitar cada moment, el conegut *carpe diem* i donar el millor de cadascú al món perquè finalment puguem esbrinar tot el nostre misteri.

Igualment, també podem referir el nostre misteri amb el camí de la vida o la mort i tot el que succeeix a partir d'aquí. Fets estranys, al·lucinacions, malalties, màgia... és real o és imaginari?

La nostra vida està plena d'obstacles, i l'intriga de la qual està composta en pot ser un altre, depèn del punt de vista en que ho mirem. Nosaltres encara no estem preparats per aconseguir una visió totalment objectiva de nosaltres, de fet no la sabríem apreciar tot el suficient perquè estem en una societat inconformista.

Resumint, tot el nostre ésser no té una resposta clara i concisa, estem plens de racons sense explorar. Però cadascú se sap trobar a si mateix i així pot ajudar a comprendre la seva mateixa existència. Només cal que cadascú faci la seva pròpia recerca i es pugui conèixer a si mateix. Després la intuïció seguirà la seva vida, i mai ens podrà sortir res erroni, perquè la vida és massa curta i tot el que farem al llarg d'ella formarà part de la nostra història, les nostres experiències i la nostra persona misteriosa...

7. CONCLUSIONS I AGRAÏMENTS

L'èsser humà: ésser racional, ésser social, ésser lliure, ésser moral, ésser metafísic, ésser intel·ligent... i molts més adjectius. Tots som tot això i molt més.

L'èsser humà és un ésser complex: estem plens de misteris i d'un tot que mai podrem arribar a conèixer. Tot el nostre viure significa sentir, i aquest sentir és el millor regal que ens pot oferir la vida. Tot el que sentim i totes les nostres emocions ens permeten gaudir de la vida, o simplement de conèixer les diferents cares d'aquesta. Encara que, de fet, mai ens podrem arribar a conèixer del tot i aquesta idea l'han plasmat molts filòsofs al llarg de les seves trajectòries. El filòsof alemany Friedrich Nietzsche, per exemple, va subtítular el seu llibre "Humà, massa humà" amb una senzilla frase, però plena de significat: Com s'arriba a ser com s'és. Per tant, comprendre les teves emocions es apropar-te al coneixement de tu mateix. Qui se coneix de veritat està cridat a ser feliç, deien els pensadors grecs. Curiosament, un dels set savis ho deixà escrit en un frontispici del temple de Delfos: *Nosce te ipsum* (coneix-te a tu mateix).

I un cop puguem arribar a comprendre el si de nosaltres mateixos i de la nostra harmonia, podrem visionar com pot arribar a ser el nostre futur més pròxim i el més llunyà. I podrem veure el costat positiu, el jo, i el negatiu. Quin costat negatiu? Realment, l'èsser humà té el mal per naturalesa associat a ell, som unes bèsties cridades al món que s'han de controlar. Ens trobem dins d'una crisi de valors, en la que l'honor i la dignitat no existeixen.

De totes maneres, la única forma que tenim de millorar i prosperar és mirar endavant i deixar els problemes minoritaris enrere. Intentem formar un món millor i una societat emprenedora. És tot el que necessitem i és el que he après després d'aquesta integradora recerca d'informació.

Tota aquesta recerca que he dut a terme m'ha fet adonar-me de moltes coses que jo no havia pogut apreciar el suficient. Personalment, la recerca m'ha ajudat molt en

diferents aspectes. Però tot aquest treball no l'hagués pogut realitzar sense l'ajuda de totes les persones que m'han pogut donar part dels seus coneixements per copsar-los dins aquest treball. Agrair tota l'ajuda que m'ha donat el meu tutor del treball, Francisco Román. Gràcies a ell m'he pogut orientar en la recerca correcta i ben estructurada del treball i l'he pogut complementar amb la millor informació. Igualment, agrair el seu interès en ajudar-me a crear un treball més complet a tots els entrevistats, ja que el seu parer i el seu punt de vista en les diferents qüestions que els vaig plantejar, m'han pogut donar diversos camins per concretar una millor recerca. També puc donar les gràcies a totes aquelles persones que, alienes a la realització d'aquest treball, han pogut donar-me fonts d'inspiració i m'han mostrat el seu interès per realitzar-lo el millor possible.

Per tant, moltes gràcies a totes aquestes persones i a tothom en general. Tot el que m'envolta m'ha donat aquesta crida a la curiositat que he pogut plasmar en aquest treball d'investigació. Per això, aquest treball el dedico a totes aquelles persones que, com jo, tenen aquesta curiositat de comprendre el món i l'existència i que tenen el desig de millorar per poder viure una vida plena de felicitat, amor, confiança i individualisme.

8. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA

Per realitzar aquest treball he utilitzat informació dels següents llibres:

- Neale Donald Walsh, *El cambio està en ti: Las nueve actitudes que transformaran tu vida*, Madrid, Editorial Aguilar, 2009
- Amando de Miguel, *Ahora mismo*, Madrid, Espasa Calpe, 1987
- Joan Perucho, *Les fronteres de l'espai i del temps*, Barcelona, Editorial Proa, 2001
- *El camino de la sabiduría: 365 enseñanzas zen para cada día del año*, Barcelona, Styria, 2010
- Eduardo Punset, *Excusas para no pensar: cómo nos enfrentamos a las incertidumbres de nuestra vida*, Barcelona, Editorial Booket, 2012
- Louise L. Hay, *El poder està dentro de ti*, Barcelona, Círculo de Lectores, 1991
- *Sócrates y Platón: vida, pensamiento y obra*, Madrid, Colección Grandes Pensadores, 2007
- *Gran Enciclopèdia Interactiva Oceano (volum 6: antropologia, sociologia i política, psicologia)*, Barcelona, Editorial Oceano
- José Antonio Marina; Ángeles Mateos, *Filosofia i Ciutadania 1r de Batxillerat*, Barcelona, Editorial Cruïlla, 2008
- Eckhart Tolle, *El silencio habla*, Madrid, Gaia Ediciones, 2003
- Louise L. Hay, *Ámate a ti mismo: cambiarás tu vida*, Barcelona, Editorial Urano, 1990

Igualment, també he recorregut a les següents pàgines webs per la recerca de més informació:

- http://www.seedsofunfolding.org/issues/07_11/reflections_spanish.html
- <http://misaberanmapego.wordpress.com/2009/09/09/%C2%BFcual-es-el-sentido-de-la-existencia-humana/>
- <http://www.taringa.net/comunidades/pensadoreslibres/1645959/Que-es-la-filosofia-de-la-existencia.html>

- <http://www.elconfidencial.com/alma-corazon-vida/2012/10/16/si-hay-vida-despues-de-la-muerte-lo-he-comprobado-107311/>
- <http://www.nueva-acropolis.es/gandia/pagina.asp?art=2037>
- http://www.es.chabad.org/library/article_cdo/aid/899895/jewish/Que-es-el-Alma.htm
- <http://secretosdelvaticano.blogspot.com.es/2008/06/la-primera-fotografia-de-un-alma-humana.html>
- http://sociedad.elpais.com/sociedad/2010/05/08/actualidad/1273269606_850215.html
- <http://www.youtube.com/watch?v=H9DjChVsTbY>

Tanmateix, he utilitzat les següents revistes per ampliar la recerca:

- Enigmas
- Año Cero
- Más allá

Paral·lelament també he pogut afegir dins d'aquest treball informació complementària que he pogut extreure de la sèrie de televisió anomenada "Entre fantasmas" que s'emet actualment al canal "Divinity".

9. ANNEXOS:

9.1. Model enquesta a joves

Edat:

Sexe:

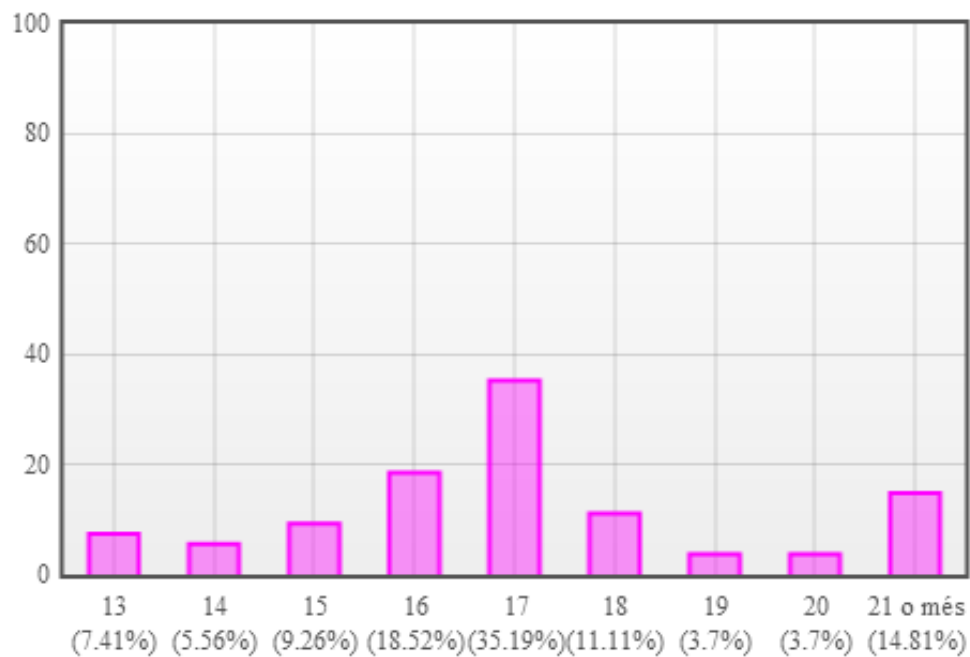
Responeu aquestes preguntes amb molt, bastant, poc o gens.

1. Creus que els humans descendim dels antics primats?
2. Creus que ets feliç realment?
3. Estàs satisfet amb la teva vida?
4. Alguna vegada has estat trist per alguna cosa vertaderament important?
5. Creus que tens ànima?
6. Creus en els esperits o les aparicions (parapsicologia)?
7. Creus en les ciències esotèriques (endevids, quiromància, tarot, astrologia, horòscop...)?
8. Creus en la religió?
9. Creus en la mitologia?
10. Creus en la ciència?
11. Creus en la filosofia?
12. Creus en l'existència d'una 4a dimensió?
13. Et sents insegur?
14. A hores d'ara, voldries morir?
15. Et preguntes moltes vegades el *perquè* de tu mateix?
16. Creus que la teva conducta és la correcta?
17. Et sents bé vivint al present?
18. Creus que tens un subconscient?
19. Creus en el significat dels somnis?
20. T'agraden els temes relacionats amb el més enllà, la fi del món, els fantasmes, esperits, enigmes, misteris, etc.?
Voldries afegir alguna cosa a part de les respostes dites anteriorment?

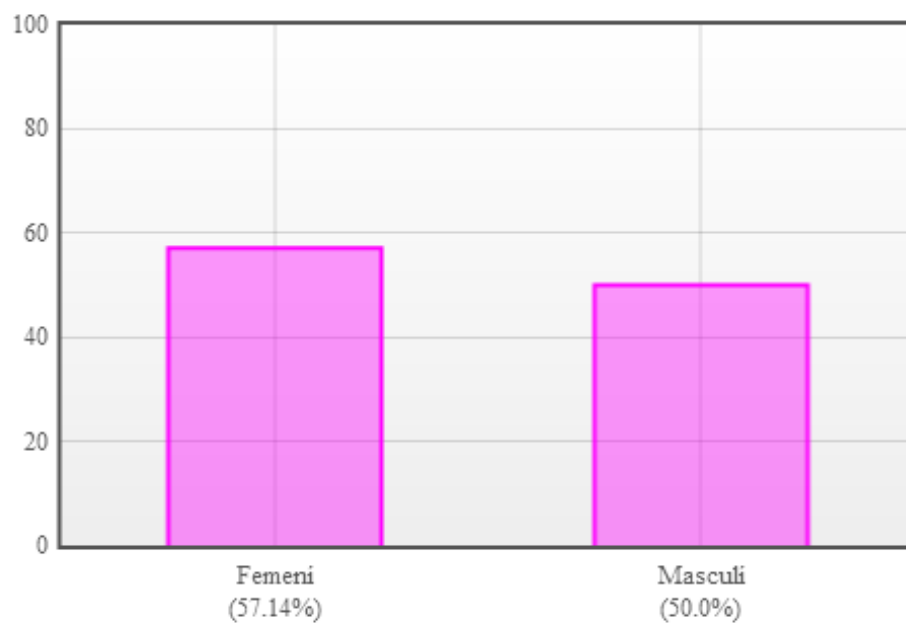
9.2. Anàlisi i resultat de les enquestes*

* Resultats obtinguts amb les respostes de 60 enquestats.

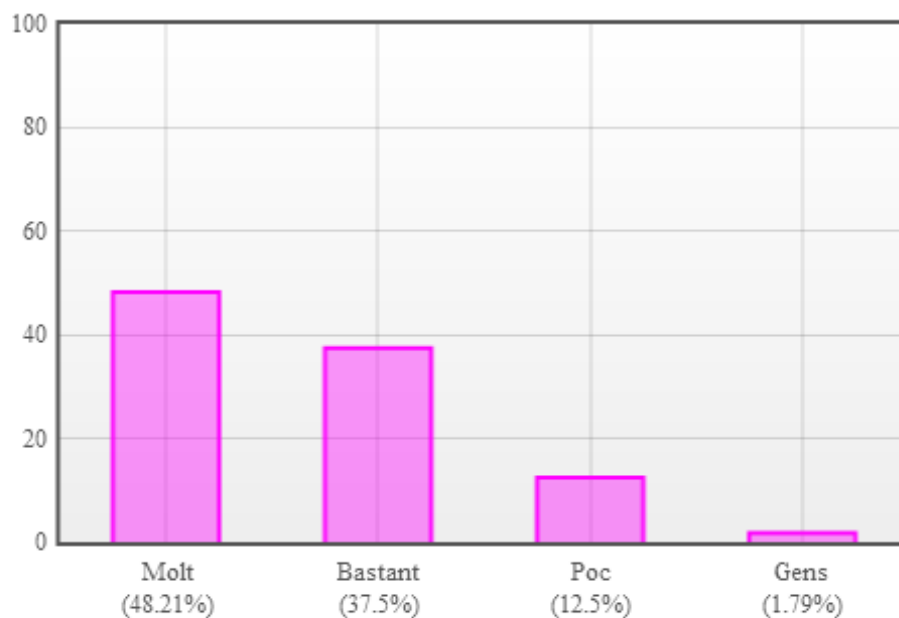
Edat:

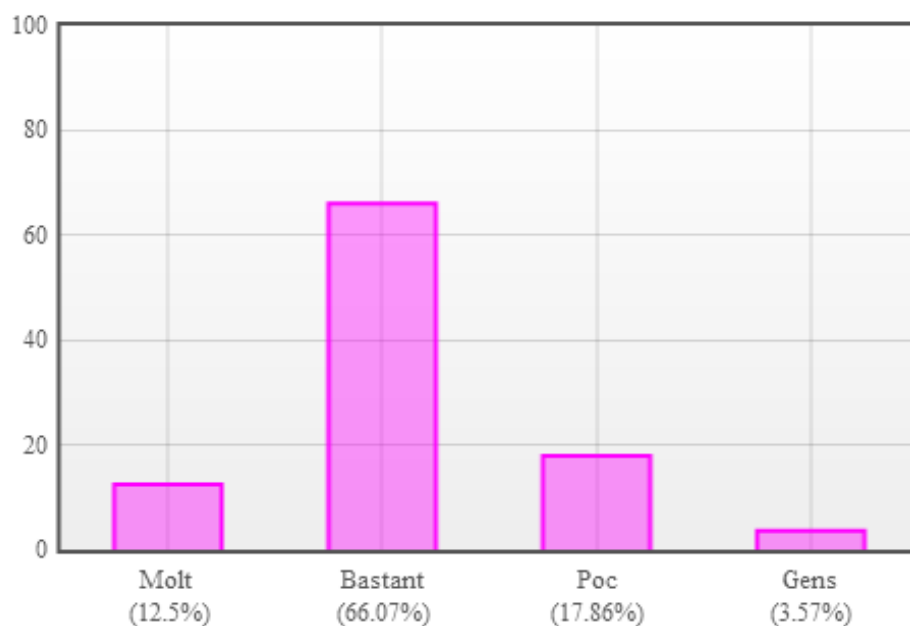
Sexe:

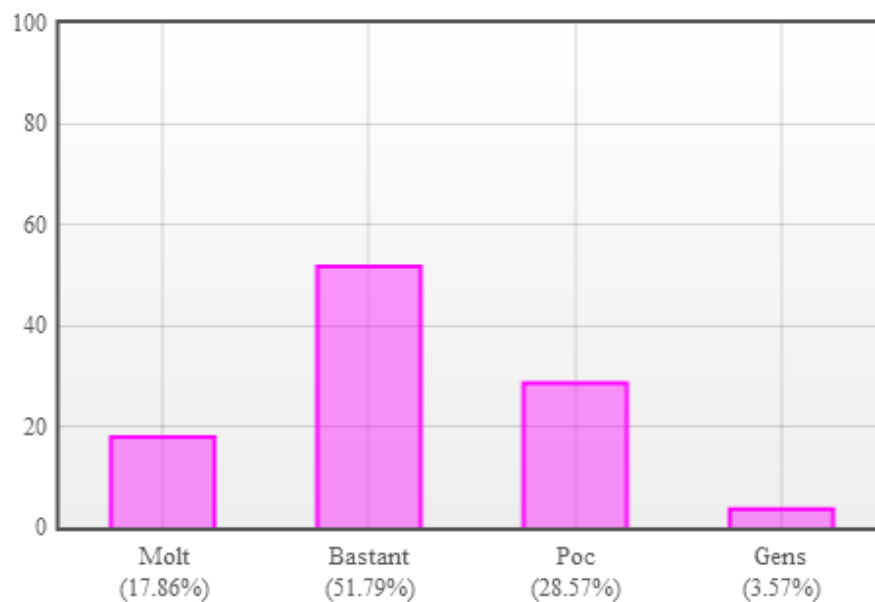
Creus que els humans descendim dels antics primats?

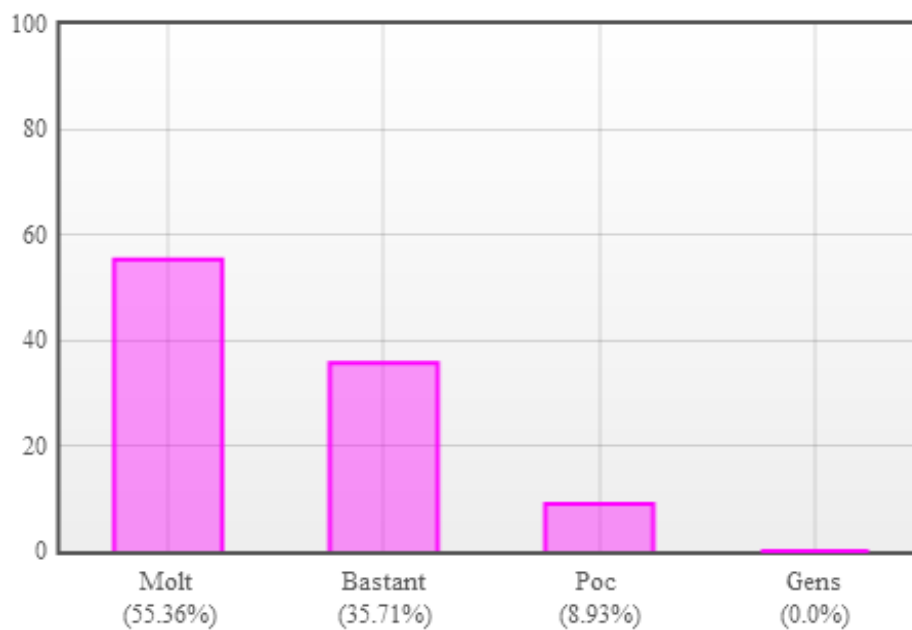
Creus que ets feliç realment?

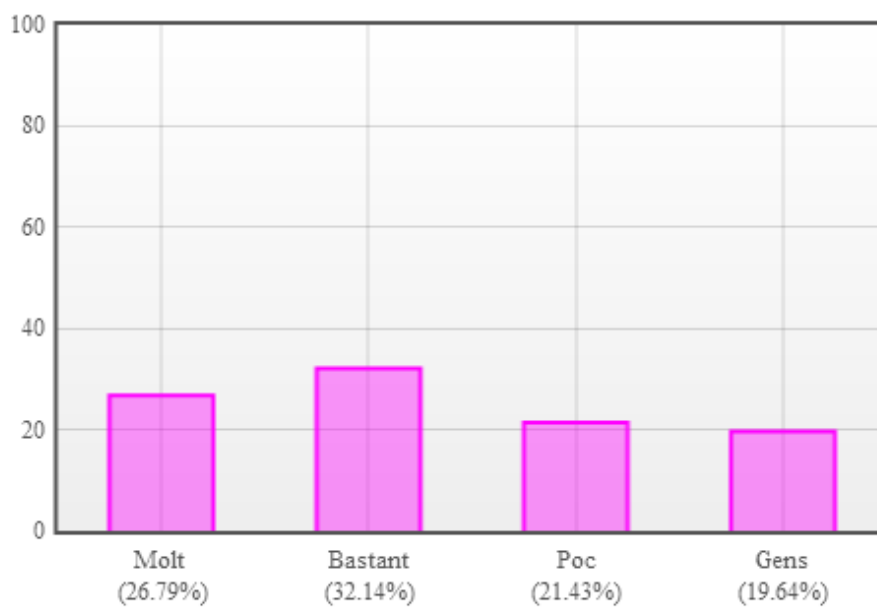
Estàs satisfet amb la teva vida?

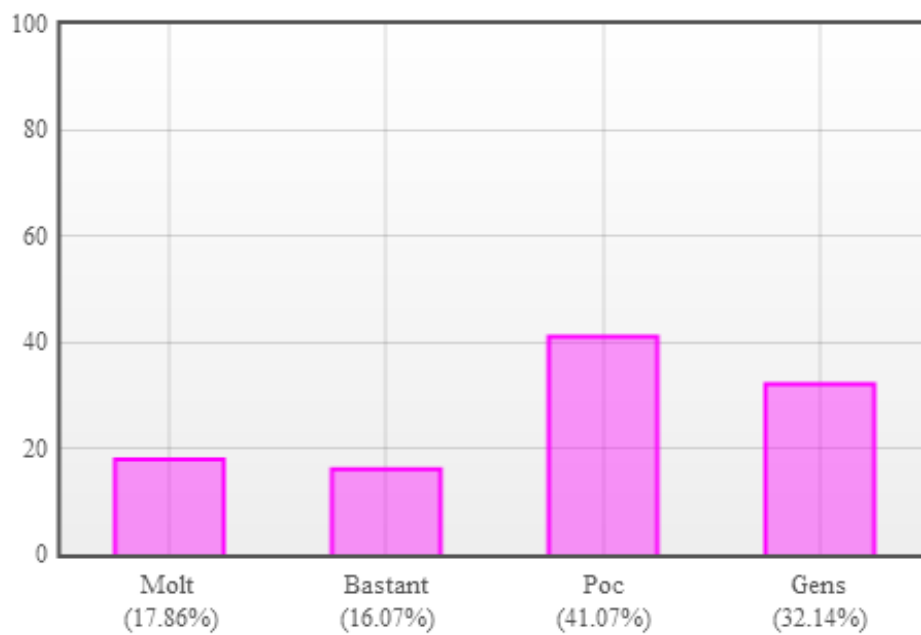
Alguna vegada has estat trist per alguna cosa vertaderament important?

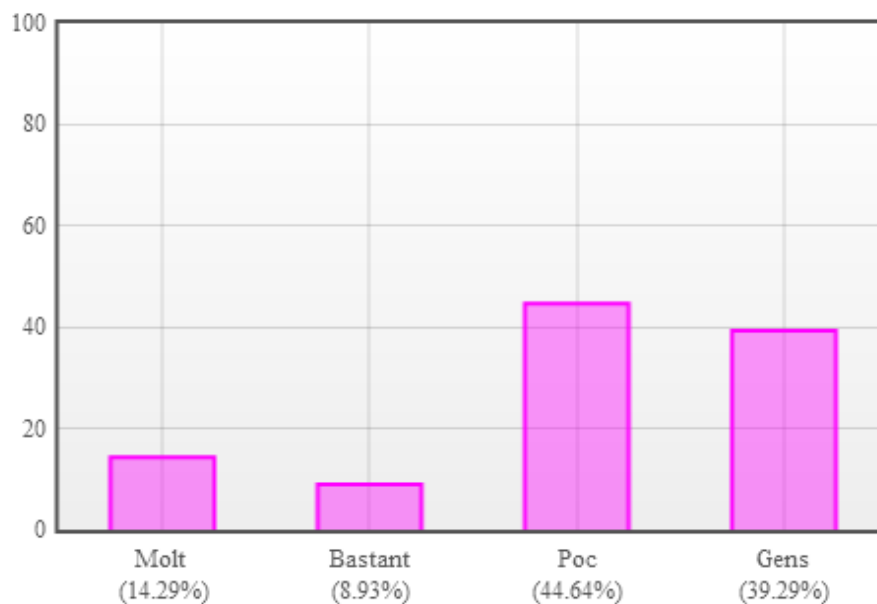
Creus que tens ànima?

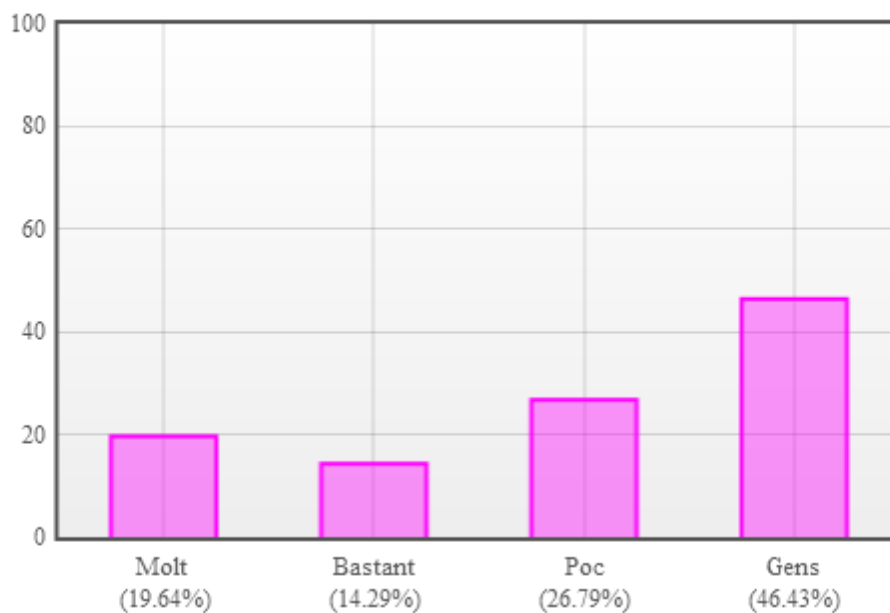
Creus en els esperits o les aparicions (parapsicologia)?

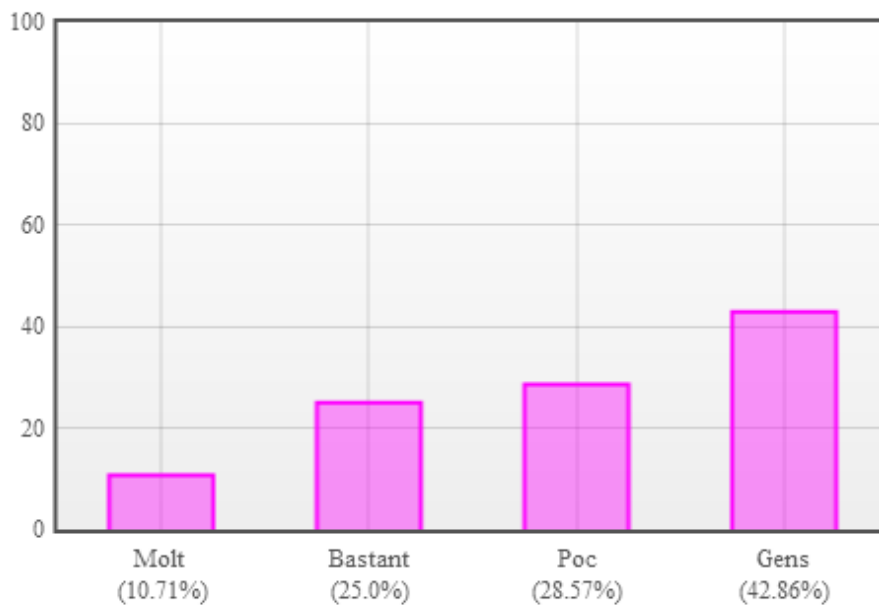
Creus en les ciències esotèriques (endeuins, quiromància, tarot, astrologia, horòscop...)?

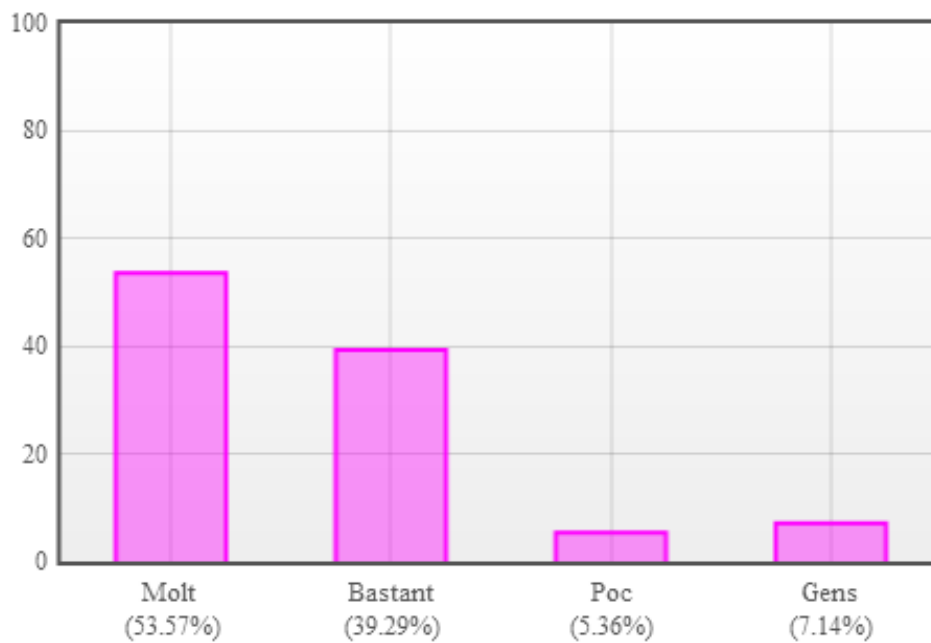
Creus en la religió?

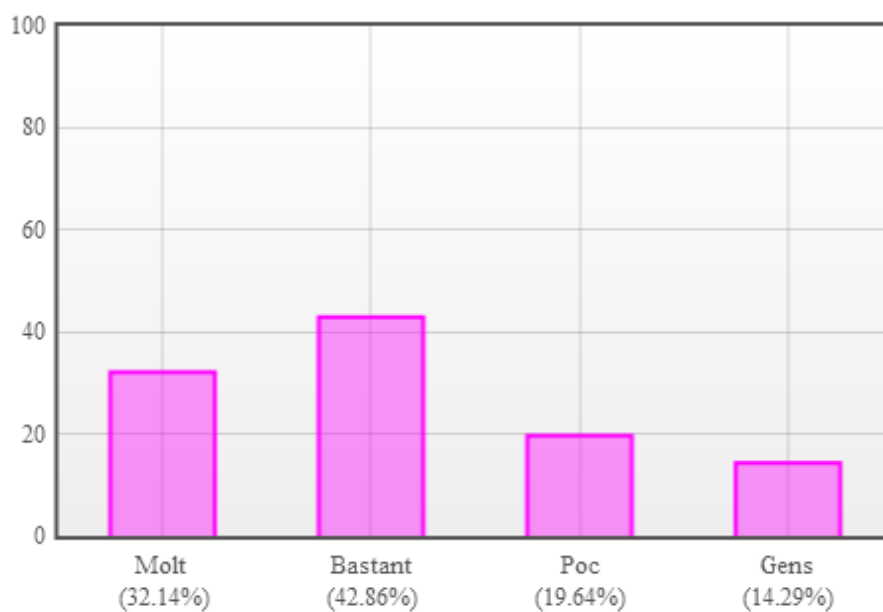
Creus en la mitologia?

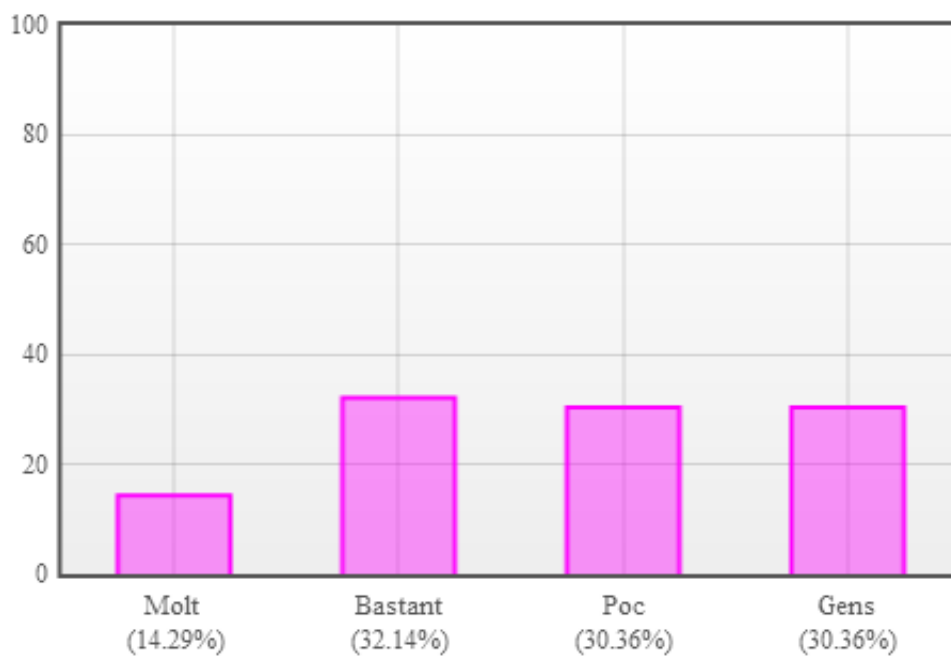
Creus en la ciència?

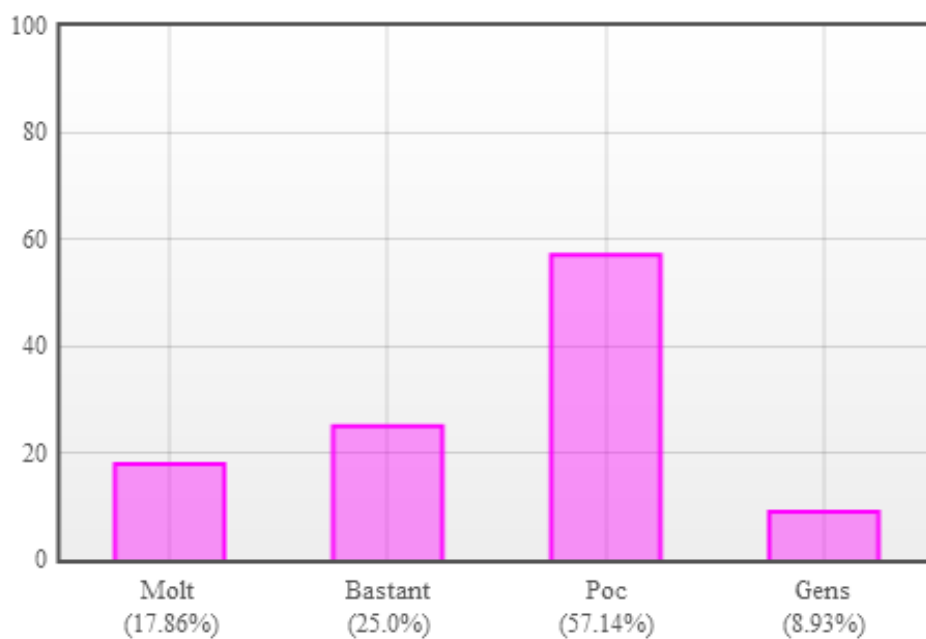
Creus en la filosofia?

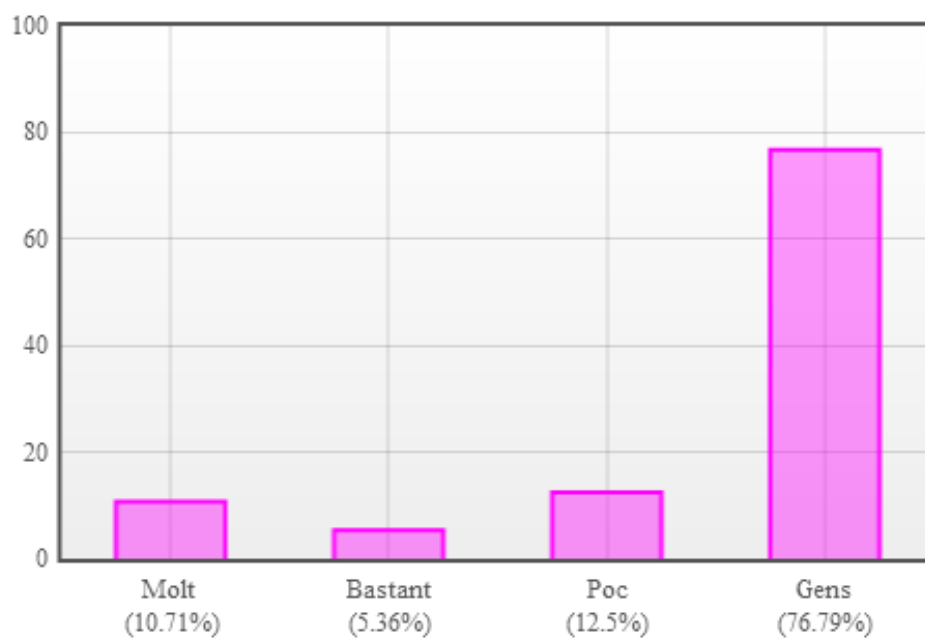
Creus en l'existència d'una 4a dimensió?

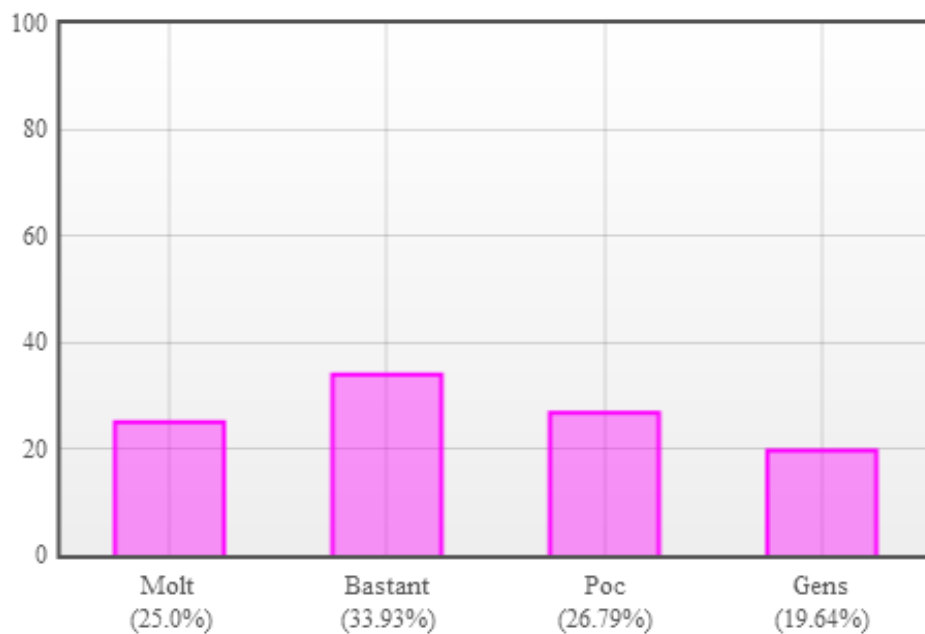
Et sents insegur?

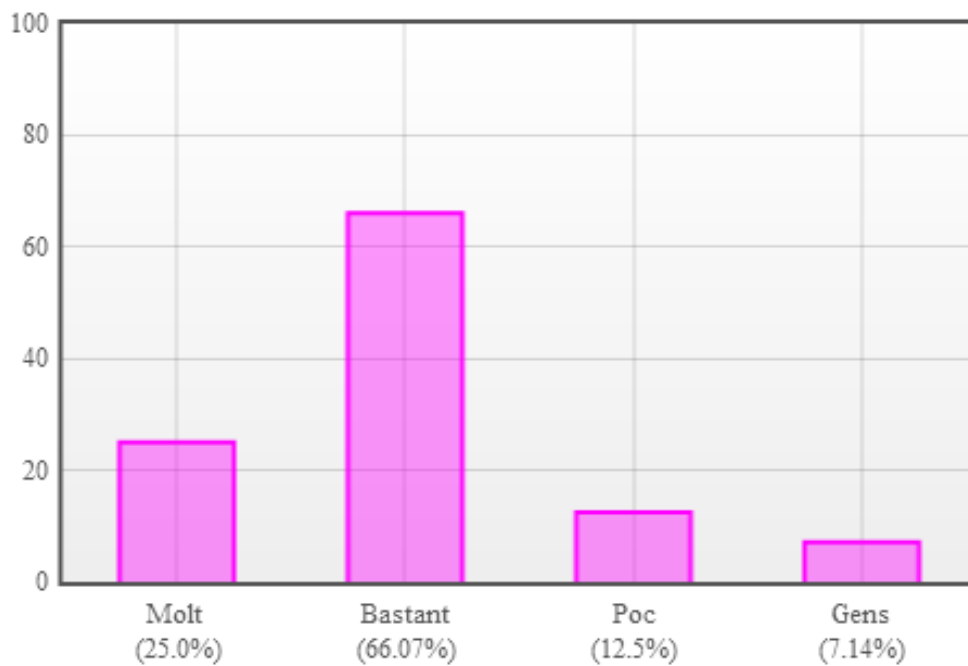
A hores d'ara, voldries morir?

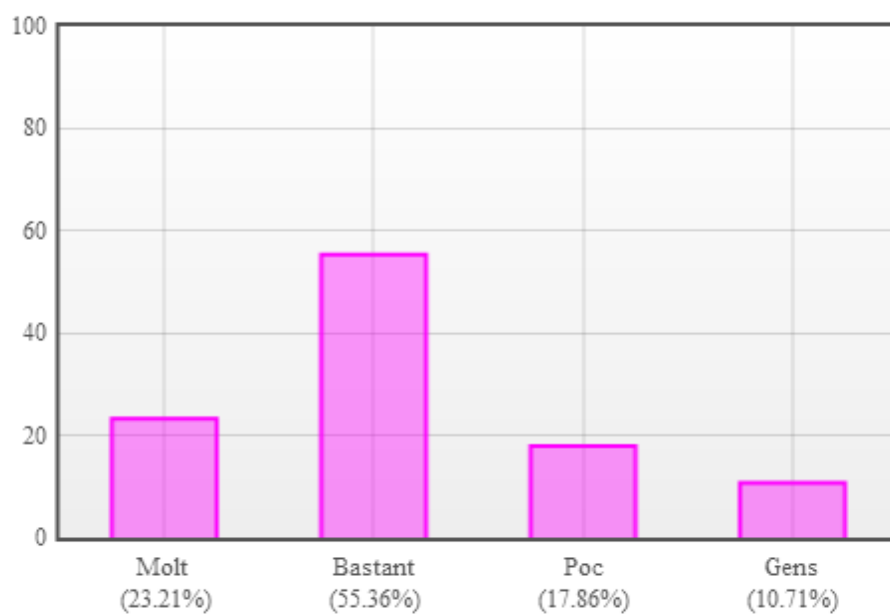
Et preguntes moltes vegades el "perquè" de tu mateix?

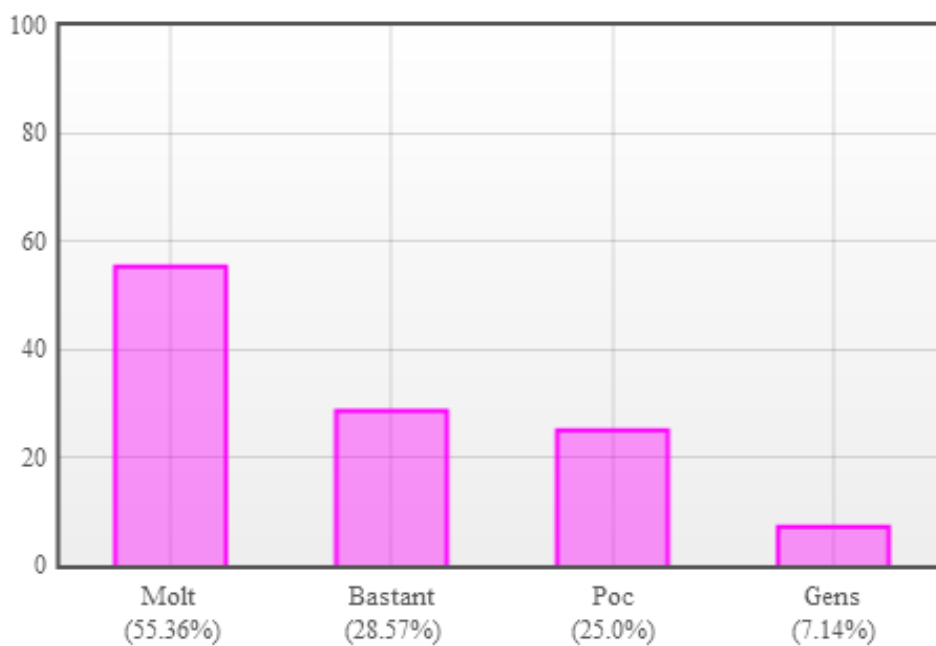
Creus que la teva conducta és la correcta?

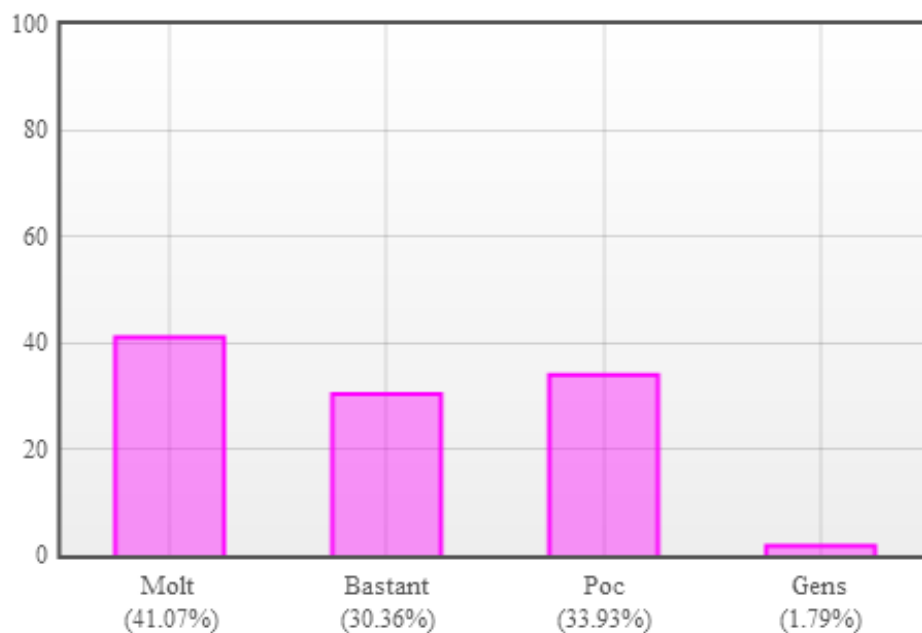
Et sents bé vivint al present?

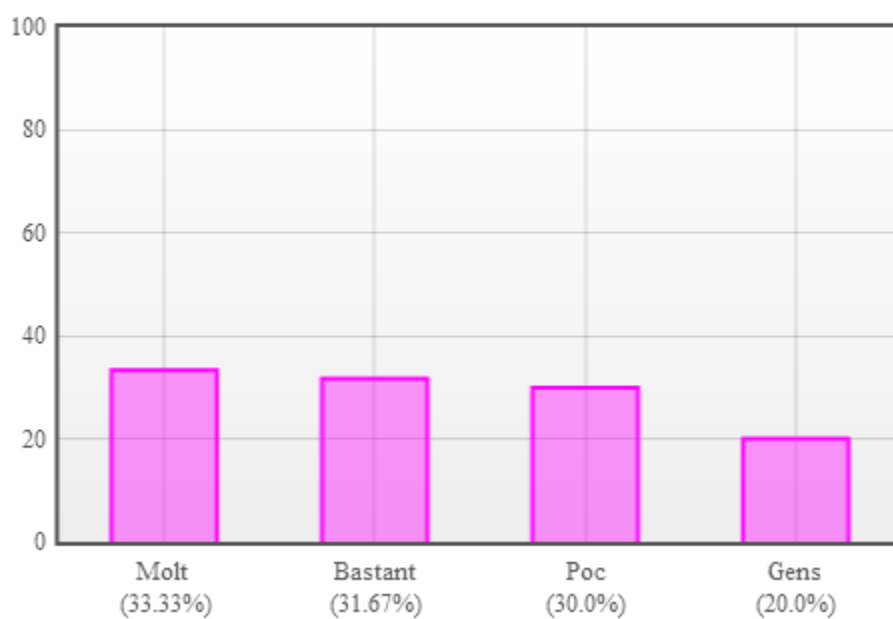
Creus que tens un subconscient?

Creus en el significat dels somnis?

T'agraden els temes relacionats amb el més enllà, la fi del món, els fantasmes, esperits, enigmes, misteris, etc?

9.3. Entrevistes a especialistes en el tema

ENTREVISTA A JOSEP Mª FERRAN I TORRENT :

Psicopedagog i professor d'ensenyament secundari a l'institut Martí Franquès de Tarragona.

1. Com definiria l'èsser humà?

El definiria com un resultat evolutiu del món, en un procés d'adaptació a unes circumstàncies i que fa que sigui humà perquè és diferent als altres en qualitats com la intel·ligència i la consciència.

2. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

Tots som intel·ligents al nostre nivell, però tot depèn de les nostres qualitats, perquè hi ha gent que és discapacitada, i també de la mesura de la intel·ligència. De fet, hi ha molts tipus d'intel·ligència: racional, irracional, múltiple... i tot depèn de com mesurem la nostra intel·ligència per ser uns o ser uns altres.

3. Què és la vida?

La vida la podem entendre com la contradicció amb la mort. De fet, la paraula mort tothom l'entén, però una altra cosa és acceptar-la o no. Però per això s'ha de viure la vida, que també és una forma d'intel·ligència ja que no tothom sap viure com s'ha de fer.

4. Felicitat i tristesa, són innats en l'èsser humà?

Com totes les emocions, són pròpies d'animals, és a dir, innates d'humans i animals. La felicitat és alegria, és una aspiració pròpiament de la intel·ligència humana, però no d'animals.

La societat actual no accepta emocions desagradables, com la por, la tristesa o la ràbia, perquè les veu negatives. En canvi, l'alegria i altres emocions paregudes es consideren agradables.

Igualment, s'ha de saber que per créixer es necessiten emocions agradables i desagradables.

La felicitat és una creació humana que serveix per alliberar els humans o també per esclavitzar-los, tot depèn del seu ús.

5. Què són la moral i l'ètica en l'èsser humà?

Segons les postures, l'ètica és el comportament i la moral té un sentit de la vida més enllà de la pròpia vida i de la pròpia comprensió. Per viure es necessita ètica i moral per poder donar sentit a la vida: uns seran més ètics i altres més morals.

6. Per què l'èsser humà és l'animal que pensa i raona?

Això és fruit de l'evolució del món: el cervell és més gran com un efecte evolutiu al augmentar la seva mesura, almenys aquesta és una de les explicacions possibles. Una altra explicació pels que són creients seria que som fruit de la creació.

De fet, hi ha molts camps de l'univers que s'han d'explorar i poden haver més éssers humans a qualsevol altre lloc.

7. Els humans som lliures?

Hi ha molts autors que han parlat sobre aquest tema, per exemple Sartre deia que "estem condemnats a ser lliures", o Freud deia que "la realitat és una il·lusió".

La llibertat és una paraula que mou persones i que sobretot es descobreix quan un s'allibera d'una esclavitud. Si vivim per nosaltres mateixos no valorem la llibertat com si estem en una situació forçada. S'ha de lluitar per la llibertat.

8. La personalitat, és innata en l'èsser humà?

La personalitat és el resultat en que el temperament i el caràcter treballen. El temperament és acceptar el que tenim i el caràcter, moltes vegades genètic, és diferent en cada persona.

La personalitat és un projecte que es fa per mitjà del nostre caràcter, per arribar a ser el que volem ser i som.

9. Creu en la existència de cos i ànima?

Aquesta pregunta és filosòfica perquè l'existència és la que és, però fer aquesta diferència és cosa dels nostres sentits. Quan mors no veus l'ànima.

Igualment, unes altres creences diuen que tot va junt i tenen una visió holística.

10. Quin futur ens espera a la humanitat?

O cooperem entre nosaltres a nivell de mundialització, única manera de supervivència, o no hi ha futur d'humanitat. Per tant, el nostre objectiu és fonamentar al màxim la cooperació (propera o local, i mundial) i la pau.

Si cooperem, el futur serà més factible que si no ho fem.

ENTREVISTA A JOSEP LLUÍS SÁNCHEZ CERVELLÓ :

Catedràtic d'història contemporània de la URV (Universitat Rovira i Virgili) de Tarragona. Actualment és degà de la Facultat de Lletres de la mateixa universitat.

1. Com definiria l'èsser humà?

És una barreja entre desig, realitat i somnis. És tot un món complex on hi podem trobar una petita part amb tot el racional i una gran part amb l'irracional.

2. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

La intel·ligència és evident en tots els humans. Hi ha molts tipus d'intel·ligència i una de les més importants és la emocional, tot i que aquesta depèn de molts factors com ara l'educació o l'herència. Tota aquesta intel·ligència que ens pertany, s'ha aconseguit gràcies al salt evolutiu de la nostra espècie humana i de fet, sempre l'hem tingut perquè curiosament molts dels instruments que fabricaven els nostres avantpassats, encara els utilitzem actualment.

3. Què és la vida?

És com un tobogan o també com el *Dragon Khan*. Tot són pujades, baixades, moments interessants, moments desesperats o inesperats, etc.

4. Felicitat i tristesa, són innats en l'èsser humà?

Si, n'estic completament segur. Són innats en qualsevol animal. Fins i tot, segur que algun dia podrem endevinar el significat dels sons dels animals.

El fet d'expressar aquests sentiments, demostra que som éssers vius reflexius, tot i que aquests sentiments no són específics.

5. Què són la moral i l'ètica en l'èsser humà?

Ambdues idees són fonamentals en les nostres vides. La moral és la normativa social que és reconeguda per cadascuna de les comunitats, per això pot ser diferent en diferents regions. En canvi, l'ètica és la manera de fer el bé, de viure i d'obrar correctament i per això tots ho veiem i ho reconeixem.

Resumint, es pot dir que la moral és la relació que es té segons el tipus de societat i l'ètica és distingir el mal del bé.

6. Per què l'èsser humà és l'animal que pensa i raona?

És qüestió de l'evolució dels humans al llarg del temps, per això hem aconseguit adquirir aquesta capacitat.

7. Creu en l'existència de cos i ànima?

Personalment, no crec en l'ànima ni en la transcendència. Quan morim, anem al mateix paradís on van els animals. Un fet que pot demostrar això, és que els metges, avui dia encara no han ubicat l'ànima dins els nostres cossos. El nostre Déu està adaptat a les nostres vides i a les nostres necessitats.

8. Els humans som lliures?

No, això és un concepte estèril. La llibertat literària seria l'anomenada llibertat d'elecció, i aquesta no la tenim. Tenim poca capacitat de decidir per nosaltres mateixos. La nostra llibertat depèn de molts factors o de l'atzar.

9. La personalitat, és innata en l'èsser humà?

No, la personalitat es forma en un mateix i depèn de factors culturals i formatius i de qüestions genètiques, que són les prevalents.

10. Quin futur ens espera a la humanitat?

És incert. La nostra espècie està en perill d'extinció. Qualsevol dia podríem desaparèixer tots a causa d'algun gran desastre autodestructiu provocat per la mateixa humanitat. Jo crec que s'haurien de regular una sèrie de normes per respectar la naturalesa i la sostenibilitat.

ENTREVISTA A FÉLIX NEILA:

Astròleg i especialista en ciències esotèriques.

1. Com definiria l'èsser humà?

Això de fet sembla complicat. És el Joc de la Consciència, el poder de Déu jugant, manifestant-se a buscar-se a si mateix mentre es busca. I aquest joc és la vida.

2. Per a que serveix l'astrologia?

L'astrologia és una eina fantàstica d'autoconeixement per entrar al teu interior i conèixer els mecanismes que ens mouen a tots per igual, i de pas coneixent els mecanismes per ajudar a conèixer als demés.

3. Quines són les qualitats principals de cada signe del zodíac?

Hi ha molts tractats sobre això. S'ha escrit moltíssim. Els d'aire mouen el pensament, la ment; els del foc, la voluntat; els de l'aigua, les emocions, els sentits, els sentiments i els de terra tot el que sigui pràctic, els resultats. Cada element té tres fases: la creativa, la que mantén i la que dissol. Tres fases per quatre elements iguals a dotze signes.

4. Què és la vida?

La vida és la manifestació de L'Energia Divina quan no descansa en Ella Mateixa: el Gran Joc.

5. L'astrologia pot predir el futur i ensenyar el passat?

Si, l'astrologia pot indicar els probables successos del futur amb una certa exactitud i sense oblidar el "libre albedrío" de cadascú, i pot ajudar a entendre el passat.

6. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

L'èsser humà és intel·ligent en la mesura del seu transcurs intel·lectual i global. Té la voluntat com la seva eina més apreciada, no pas la seva intel·ligència.

7. Per què l'èsser humà és un animal que pensa i raona?

L'èsser humà pensa i raona pel seu transcurs, encara estem en una fase poc desenvolupada en general. La vida intel·ligent té éssers molt desenvolupats: el àngels, per exemple.

8. Felicitat i tristesa, són innats en l'èsser humà? I la personalitat?

La felicitat és un estat que es produeix quan hi ha pau interior. La tristesa és un dels molts sentiments que desenvolupem.

La personalitat és quelcom innat a cadascú de nosaltres, és l'energia més adequada per viure aquesta part del Joc.

9. Els humans som lliures?

Els éssers humans són lliures, però estan sotmesos a les lleis divines. El "llibre albedrío" no està exempt de les lleis de la Llum.

10. Quin futur ens espera a la humanitat?

Doncs, la veritat no ho sé. Espero que sigui el desenvolupament d'un planeta preciós i en pau, però no portem aquest camí.

ENTREVISTA A MARTA PROS:

Llicenciada en Filologia hispànica i professora a l'Institut Julio Antonio de Móra d'Ebre.

1. Com definiria l'èsser humà?

L'èsser humà és clarament un misteri. Ara bé, si parlem des del punt de vista de la literatura, tot dependrà de la etapa en la que s'escriu i correlativament també del corrent filosòfic que hi hagi. Curiosament, fins i tot hi ha corrents que diuen que l'èsser humà no existeix.

2. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

L'èsser humà d'intel·ligència en té molta si parlem de que coneix el món i en treu un profit. Encara que si parlem des d'un punt de vista d'intel·ligència del mateix ésser humà individual en té poca.

L'èsser humà no empra la intel·ligència que té com a benefici per a tots, és més, ho fa d'una manera egoista, per un sol.

3. La personalitat és innata en l'èsser humà?

La personalitat és bastant innata, tot i que tot ve determinat de la herència que té aquella persona i l'ambient on es mou.

4. Quines són les etapes de la literatura que es centren més en l'èsser humà?

Com ho fan?

Ho fan totes des de el moment que la literatura és un tipus d'element per centrar-se en els humans, en les seves vivències, preocupacions, sentiments...

Tanmateix, depenent del context en el que ens movem i els seus canvis econòmics i socials, podem veure diferents etapes que es centren més en alguns temes que en uns altres, però això és diferent perquè sempre la literatura es centra en l'èsser humà.

5. Quin futur ens espera a la humanitat?

La literatura té diferents respostes respecte això. Fins hi tot hi ha corrents literàries que diuen que no hi pot haver futur.

De fet, l'única certesa que té l'èsser humà en un futur, és la mort.

Quevedo ens deixà escrits en uns versos la seva pròpia opinió sobre el futur, que segons ell no existeix ni el passat, ni el present, ni el futur: *“ya no es ayer, mañana no ha llegado; hoy pasa y es y fue, con movimiento que a la muerte me lleva despeñado”*.

ENTREVISTA A LORETO MEIX:

Catedràtica d'història i professora a l'institut Julio Antonio de Móra d'Ebre.

1. Com definiria l'èsser humà?

Som un animal més dins la natura amb, suposadament, més intel·ligència que els altres. Segons la Il·lustració, l'èsser humà correspondria a la següent definició " som una peça més dins l'engranatge de la natura".

2. Els humans som lliures?

Pots estar tancat en una presó i sentir-te lliure, i també a l'inrevés. La llibertat és una opció personal que s'acaba on tu penses. Per exemple, en el món grec es coneixia més i es parlava més sobre la llibertat perquè a penes se'n tenia. Avui dia som lliures, però no ho apreciem ja que aquesta llibertat no es valora. Igualment, la llibertat amb tota extensió de la paraula no existeix, perquè sempre tenim compromisos, treballs, etc.

3. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

És molt variable. Tot depèn de la personalitat, tot i que l'èsser humà com un tot en té molta d'intel·ligència encara que cada persona és diferent. Jo crec que això és el que ens distingeix d'altres éssers vius.

4. El coneixement de la nostra història ens pot resoldre dubtes sobre l'èsser humà?

En teoria sí, perquè a partir dels errors del passat podem intentar corregir el present. La història ajuda si se sap entendre i serviria per comprendre la nostra història com a col·lectivitat i en conjunt.

5. Quin futur ens espera a la humanitat?

Sempre som iguals, i sempre ho serem. De fet, no hem canviat tant. Per exemple, sempre ha hagut diferents tipus d'estudiants i sempre n'hi haurà. En el transcurs de la història hi ha canvis però també hi ha continuïtat. De totes maneres mai podrem arribar a ser lliures del tot, perquè tenim una amenaça: així com moltes espècies desapareixen, la nostra també ho pot fer. Per això el futur no el veig ni positiu ni negatiu, simplement igual al present.

ENTREVISTA A JAUME SUGRAÑES:

Llicenciat en Filologia clàssica i professor a l'institut Julio Antonio de Móra d'Ebre.

1. Com definiria l'èsser humà?

Jo ho definiria com una lluita entre pulsions naturals i cultura.

2. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

L'èsser humà d'intel·ligència en té molta però no la utilitza correctament. Jo crec que li falta capacitat de vista a llarg termini.

3. La mitologia ens pot resoldre dubtes sobre l'èsser humà?

Durant molt de temps va servir per omplir buits de la realitat que eren incomprensibles aleshores. Però avui dia estem dominats per un pensament més científic o també depenent de les persones, religions.

4. El coneixement dels filòsofs presocràtics grecs ens ha ajudat per investigar sobre l'èsser humà?

Aquest coneixement ens ha ficat les bases per mirar el món d'una altra manera. Ens ha fet adonar-nos que totes les creences de tots els temps han tingut i tenen la seva lògica i la seva raó, tant pensaments mítics com científics. Tot això ja s'ha donat a entendre a partir del pas del mite al logos.

5. Quin futur ens espera a la humanitat?

El que ens vulguem donar. Tot el que fem al present portarà al nostre futur. Tot serà com a conseqüència del que fem: la nostra capacitat de sacrificar coses i d'encarar la vida, d'aprofitar el moment, etc.

ENTREVISTA A AGUSTÍ TORRES:

Llicenciat en enginyeria tècnica agrícola i professor a l'institut Julio Antonio de Móra d'Ebre.

1. Com definiria l'èsser humà?

És un ésser viu no diferent format per milions de cèl·lules amb capacitat d'agrupar-se per formar un organisme únic. El que el diferencia d'altres animals és el desenvolupament d'una intel·ligència extra.

2. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

Això depèn de molts factors. Ens diferencia d'altres animals el nostre punt de vista comunicatiu propi. També hem desenvolupat diferents sentits, que ens tindria que donar avantatges per la nostra intel·ligència superior, però el sentit egoista sempre ens causa problemes com a humans.

3. Fins quin punt la ciència ha pogut ajudar al coneixement de l'èsser humà?

En gairebé tot. La ciència està descobrint coses que fins ara no sabíem ni que existien. S'investiga molt, sobretot avui dia. A la llarga segur que tindrem molts més coneixements sobre l'èsser humà gràcies als avenços científics.

4. Segons la ciència, l'èsser humà és un misteri?

Per mi sí, i per la ciència crec que també. A molts investigadors els sorprenen tots els seus resultats que tenen al finalitzar les seves recerques i investigacions, perquè descobreixen coses que es pensaven que no passarien. El fet que tenim un cervell molt desenvolupat ens ajuda a que puguem indagar en nosaltres sobre nosaltres mateixos.

5. Quin futur ens espera a la humanitat?

Crec que és molt prometedor. Cada cop es viu millor, superem malalties, etc.

En un futur, evidentment, sorgiran noves malalties però també les combatrem i també les que actualment encara no tenen solució. Anirem endavant en avenços científics i tecnològics i no hi haurà tants conflictes entre països. En un futur millorarà la nostra qualitat de vida i la nostra esperança de vida augmentarà.

ENTREVISTA A MIQUEL ESTEVE:

Llicenciat en ciències econòmiques i escriptor. Autor, entre d'altres, d' "El Joc de Sade".

1. Com definiria l'èsser humà?

Pregunta controvertida i difícil. L'èsser humà és per a mi bàsicament llenguatge. El llenguatge seguint la corrent filosòfica de Martin Heidegger "és la casa de l'èsser". El que ens fa humans és justament aquesta possibilitat del llenguatge de relacionar-nos amb l'entorn i amb nosaltres mateixos mitjançant el llenguatge que esdevé pensament, alhora.

2. Fins quin punt l'èsser humà és intel·ligent?

La intel·ligència és un atribut clarament humà però polièdric. Hi ha molts tipus d'intel·ligència: espacial, emocional, lògica, verbal... Jo gosaria sintetitzar que l'instint de supervivència desenvolupa una raó predadora en l'èsser i aquesta raó es fa més complexa amb l'avenç del llenguatge i el que això comporta: les relacions de grup, la perspectiva de les situacions etc. Però aquesta raó predadora justament pot resultar negativa.

3. Que és la Vida?

Mare de Déu! Cada cop més difícil respondre. No sabria dir que és la Vida en termes acurats, Wittgenstein diria que formular el concepte Vida seria "una proposició d'insensatesa". Estem "tocant" lo inefable. Però m'arriscaré a una definició molt personal: viure és ésser. I ésser és llenguatge. Llenguatge per no només pensar com deia Descartes amb el "cogito ergo sum" sinó també sentir com expressaven els empiristes.

4. Felicitat i Tristesa, són innats en l'èsser humà?

Són necessaris en l'èsser. Són duals. Zoroastrisme. Sense un, l'altre no existiria. Sense fosc la llum no "seria". Sense tristesa la felicitat tampoc "seria".

5. Que són la Moral i l'Ètica en l'èsser humà?

Són justament el límit a la raó predadora (que em referia abans en la pregunta 2) que ha desenvolupat per sobreviure des d'antuvi. Són el marc per conviure socialment en harmonia i delimitar aquesta raó predadora que pot dur a l'egoisme atroç individual. Quan a mi i seguint al doctor en Filosofia, Ramon Alcoberro, la regla d'or de l'ètica i la moral seria: "no vulguis per als demés el que no vulguis per a tu". A partir d'aquí, a viure!

6. Perquè l'èsser humà és l'animal que pensa i raona?

Perquè per la seva estructura neurològica i per la formació del neocòrtex és capaç de crear aquest llenguatge de símbols que és el llenguatge i li permet "ésser".

7. Els humans som lliures?

Podem decidir, som els capitans de la nostra existència, de les nostres accions. Un fet extraordinari és que fins i tot podem decidir personalment sobre la nostra existència, és a dir podem treure'ns la vida en un moment determinat. Tot i que vivim envoltats de circumstàncies culturals, afectives, sensorials etc. etc. etc. que motiven o desmotiven les nostres accions de viure. Com deia Ortega Gasset "jo soc jo i la meva circumstància".

8. La personalitat és innata a l'èsser humà?

La personalitat entesa com a caràcter distintiu de cada individu sí. Tot ésser humà és únic i especial. Ni la cultura, ni l'entorn o les circumstàncies que dèiem abans en la pregunta set, són suficients per anular aquesta singularitat. És una de les grandeses de l'èsser: la singularitat excepcional de cadascun de nosaltres.

9. Creu en l'existència del cos i l'ànima?

Soc transcendent més enllà de les meves creences religioses. Crec que dins de la nostra excepcional singularitat formem part d'un Tot que ens transcendeix. Potser no entenc tant el concepte d'ànima com l'orfisme, el pitagorisme i algunes religions. Però

no subscric en cap cas el principi existencialista de Sartre: "l'existència precedeix a l'essència". Jo penso a l'inrevés, l'essència "és" i fonamenta l'existència.

10. Quin futur ens espera a la humanitat?

Hem estat capaços mitjançant aquesta raó predadora d'adaptar-nos a moltes situacions complexes. Hem superat greus episodis climàtics i hem fet grans revolucions tecnològiques per assegurar la nostra existència. Tenim cada cop més longevitat i més inputs per viure. En quant aquesta raó predadora segueixi col·laborant com a col·lectiu humà i en base al principi ètic i moral que em referia a la pregunta 5, la humanitat és un procés d'avenç assegurat.

ENTREVISTA AL BISBE DE LA DIÒCESI DE TORTOSA (Sr. ENRIQUE BENAVENT):

Llicenciat en teologia i membre de la Conferència Episcopal Espanyola.

1. L'èsser humà, és un misteri?

Ningú no sap com estem aquí. Nosaltres no hem decidit existir. L'existència és quelcom que els humans hem rebut i no sabem si som els amos de la nostra pròpia existència. Per tant, tenim una dimensió de misteri.

2. Què en diu la religió catòlica sobre l'èsser humà?

La religió catòlica intenta respondre a totes les nostres preguntes. Tot ésser humà és una persona única i ve al món per un acte d'amor de Déu. Per tant, tots tenim una dimensió d'eternitat.

3. Qui ha creat l'èsser humà?

Segons la religió catòlica és una criatura de Déu creada per amor. La vida és un regal i és un regal bo, una gràcia.

4. Per què la ciència dóna una altra versió sobre l'origen de l'èsser humà?

Tampoc està tan clar. Poden haver científics que donin una altra versió o visió, però la ciència mai dóna resposta al sentit de la vida de l'home, sinó de la seva història com a ésser humà. Tanmateix, aquestes teories, poden variar segons el paradigma al llarg de la vida.

5. Vostè creu en la unió entre cos i ànima?

Cos i ànima formen una única cosa que és la persona, la primera experiència. Nosaltres no ens reduïm únicament a la dimensió material o física, l'èsser personal, sinó que també som persones capaces de viure experiències de diferents tipus amb la nostra dimensió espiritual i sentimental.

6. Però què és l'ànima segons la religió?

L'ànima és un principi, és la realitat directa creada per Déu i la realitat immortal que hi ha en tota persona humana. Per això totes les persones tenim aquesta dimensió d'eternitat amb aquest element immortal.

7. Segons vostè, de què estem formats els humans?

Els humans estem formats de cos i ànima; principi material i eternitat. Segons un teòleg del segle XX "som un ésser finit que té un horitzont infinit".

8. L'èsser humà és perfecte?

L'èsser humà, evidentment, no és perfecte. Encara així, l'èsser humà és bo perquè tot allò creat per Déu ho és.

9. La religió catòlica ajuda a ser millor persona?

Si, perquè si obrim el nostre cor a Déu i veiem els altres com a germans nostres, podem veure i aconseguir un món millor.

10. Quin futur li espera a la humanitat?

Jo crec que ens espera un futur d'esperança perquè està en mans de Déu. Ell el vol portar a la seva plenitud. Tot i els seus objectius, els homes poden dificultar-ho i, de fet, ha passat al llarg del segle XX.

ENTREVISTA A MONTSE ALSINELLA:

Medium, vident, tarotista, quiromàntica i especialista en ciències ocultes.

1. L'èsser humà és un misteri?

Crec que si, encara amb tota la ciència que ens envolta en l'actualitat és un gran misteri, doncs cadascú de nosaltres té la seva filosofia de vida, com la ciència té les seves pròpies teories o com l'església té les seves, etc.

2. La personalitat és innata en l'èsser humà?

La nostra personalitat ve como herència a través de diferents encarnacions que queden registrades en la nostra ànima i el nostre propi ADN.

3. L'èsser humà és perfecte?

Personalment crec que ens donen un cos de Llum perfecte en general, doncs sempre poden haver excepcions degut a les experiències que l'ànima ha de treballar i experimentar en la seva existència.

4. Fins on podem arribar en l'estudi de l'ànima?

Sempre que busquéssim amb els ulls de l'Esperit es pot arribar lluny, però si es busca amb els ulls físics segurament no veurem ni el que tenim davant de nosaltres mateixos.

"No hi ha pitjor cec que el que no vol veure" un gran proverbi antic amb molt de saber.

5. Què és l'ànima? L'èsser humà en posseeix?

És la part del nostre ésser interior, diguem-li Energia Divina, Llum o inclús cor. Ha de formar part del nostre cos físic, ho explicaré en poques paraules: un cotxe sense xofer n pot moure's, o un ordinador sense teclat per escriure valdria de poc. Així és la nostra Ànima l'habitant, i el conductor del nostre cos.

6. Què tenim al nostre interior?

Els espais buits que al unir-se formen la matèria, per on passa i interpenetra l'Energia, que formen tots els 7 cossos subtils que estan al nostre interior i exterior.

7. Qui ha creat l'èsser humà?

Qui pot arribar a saber-ho realment? Cadascú ha d'arribar a les seves pròpies conclusions: la ciència diu que venim dels primats, l'església d'Adan i Eva, inclús molts altres grups per citar algun, la teosofia diu que venim de Déu o Jesús. Hi ha gran varietat de creences.

8. De què estem composts?

Segurament les meves creences espantarien a molta gent, però crec que som Matèria, Energia i part de Xispa Divina, que estem units i formem part de l'Energia Universal o del Univers que també està format per diverses gal·làxies.

9. Quin futur li espera a la humanitat?

El futur és la gran transformació que ja estem vivint en l'actualitat, per ser més responsables de tot el que ens envolta com, per exemple, la nostra Mare Terra, i del nostre propi Ésser ja que des de l'egoisme, la solitud, l'avarícia... no arribarem a cap lloc sinó a la destrucció de tot el que tenim i del que som.

10. És veritat tot el que ens diuen que som?

RES ÉS VERITAT I RES ÉS MENTIDA, TOT DEPÉN DEL VIDRE AMB EL QUE ES MIRA.

Senzillament que tots i cadascun de nosaltres creem les nostres pròpies realitats o destins.

Qui té la veritat? La gran i única veritat de la vida és que emprenem un llarg i gran viatge des del moment que naixem i fins el moment que partim la Mort.

Que el nostre guia és l'Ànima i junt amb la nostra Ment i com no, el nostre cos realitzarem un gran camí per Evolucionar Personalment i Espiritualment.

*“La veritat és que estimem la vida, no perquè estiguéssim acostumats a ella,
sinó perquè estem acostumats a estimar.”*

Friedrich Wilhelm Nietzsche

L'èsser humà: un misteri? Una visió enigmàtica del nostre interior...

Maria Montserrat Román Sastre
